

ת"פ 26727/09/10 - מדינת ישראל נגד אביבה ברכה

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 26727-09-10 מדינת ישראל נ' ברכה

בפני כב' הסגנית נשיאה עינת רון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אביבה ברכה

הנאשמת

נוכחים:

ב"כ המאשימה מתמחה יאיר קפקא

הנאשמת בעצמה

ב"כ הנאשמת עו"ד מיטל יצחקי

הכרעת דין

נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירות של רישום כוזב במסמכי תאגיד לפי סעיף 423 לחוק העונשין, (להלן: "חוק העונשין"); קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין; זיוף בנסיבות מחמירות; לפי סעיף 418 לחוק העונשין; גניבה בידי עובד, לפי סעיף 391 לחוק העונשין - והכל בשלושה מופעים כמתואר בכתב האישום שכלל שלושה אישומים.

כתב האישום בחלקו הכללי מתאר כי החל מיום 1.2.1990 עבדה הנאשמת כמזכירה בעמותת מט"ב - עמותה אשר נותנת שירותים לאוכלוסיה הזכאית לסיעוד ועוסקת בהתאמת מטפלות לקשישים נצרכים, (להלן: "העמותה").

על פי נהלי העבודה בעמותה כל מטפלת אמורה למלא "דו"ח מעקב יומי לחודש" (להלן: "דו"ח מעקב"),

עמוד 1

אשר כולל את שם המטופל, תוכנית טיפול המשקפת את מספר שעות הטיפול השבועיות ושעות כניסה ויציאה של המטפלת בכל אחד מימי הטיפול. על פי נהלי העבודה על דו"ח המעקב צריכה לחתום המטפלת וכן נציג נותן השירותים - אחות או עובדת סוציאלית.

מתוקף תפקידה של הנאשמת, הייתה לה גישה למחשב.

על פי האישום הראשון, בחודש דצמבר 1998 או בסמוך לכך, בדתה הנאשמת דמות פיקטיבית של מטפלת בשם "ברכה אוחנה", בעלת ת.ז. 2045664 והזינה את פרטיה למחשב העמותה. החל ממועד זה ועד לחודש נובמבר 2003, הפיקה הנאשמת תלושי משכורת מזויפים על שם ברכה אוחנה והעבירה את השכר לחשבונות הבנק שלה כמפורט בטבלה המופיעה באישום זה ובסכום כולל של ₪ 35,611.20 החל מחודש יולי 1999 ועד לחודש נובמבר 2003.

על כל דו"חות המעקב היומיים חתמה הנאשמת חתימה הנחזית להיום חתימתה של אביבה אוחנה ועל חלקם זייפה את חתימתן של העובדת הסוציאלית - יוכבד יעקובסון ושל האחיות - דבורה אלמגור, ללא ידיעתן וללא הסכמתן, והכל כמפורט בטבלה המופיעה בסעיף 3 לאישום הראשון, החל מחודש ינואר 2002 ועד לחודש אפריל 2003.

בימים 31.1.03 ו- 31.1.02 או בסמוך לכך, מילאה הנאשמת דו"חות מעקב יומיים לחודשים ינואר 2003 וינואר 2002, בהן רשמה בכזב כי טיפלה תחת השם "ברכה אוחנה" במטופלת צוצינובסקי ינטל במשך 31.5 שעות חודשיות ובמטופל רפאל פקהנד במשך 7 שעות חודשיות, בהתאמה, וזאת אף שלא עשתה כן.

מהאישום השני עולה כי ביום 1.5.05 או בסמוך לכך, מילאה הנאשמת בכזב טופס "פרטים אישיים למועמד בעמותה", בו רשמה את פרטי אמה, אלגרה ג'אן, ת.ז. 3063937 כמטפלת בעמותה (להלן: "טופס הפרטים האישיים") ובו מילאה את פרטי חשבון הבנק שלה שמספרו 514853 בבנק דיסקונט סניף 56 (להלן: "החשבון"). על טופס הפרטים האישיים ועל טופס חוזה העבודה, חתמה הנאשמת חתימה הנחזית להיות חתימתה של אלגרה ג'אן הנ"ל וכן חתימה הנחזית להיות חתימתה של דבורה אלמגור, אחראית ההתאמה בעמותה.

בחודשים יוני 2005 ועד ספטמבר 2005 מילאה הנאשמת דו"חות מעקב יומיים לגבי הטיפול במטופלים בשם אלגרה ג'אן, חתמה חתימות הנחזיות להיות חתימותיהן של אלגרה ג'אן וכן חתימת נציג נותן השירותים, וזאת על אף שהמטופלים לא טופלו בשעות עליהן דיווחה.

ובחודשים אלו, הפיקה הנאשמת תלושי שכר כוזבים על שם אלגרה ג'אן כמפורט בטבלה המופיעה בסעיף 5 לאישום השני ובסכום כולל של ₪ 6,366.91.

האישום השלישי מתאר כי החל מחודש ינואר 2004 ועד לחודש ספטמבר 2005 השתמשה הנאשמת בפרטיהן של מטפלות, אשר חדלו לעבוד בעמותה, וזאת על מנת להזרים כספים לחשבונה, כך שהנאשמת הפיקה תלושי

שכר כוזבים לאותן עובדות, בהם הזינה את פרטי חשבונות הבנק שלה, או חשבונות של אחרים, להם הייתה חייבת כספים, והכל כשאף מטופל מהמטופלים אליהן הושמו לכאורה המטפלות, לא טופל בפועל, ועל הדו"חות שמילאה בהתאם, היא חתמה בשם המטפלות שעזבו וכן בשם נציג נותן השירותים, חתימות הנחזות להיות חתימותיהן, ללא ידיעתן וללא הסכמתן. זאת עבור 12 מטופלים, כמפורט בטבלה המופיעה בסעיף 1.ג. לאישום זה ובסכום כולל של ₪ 32,235.87.

בסיכומיה, ביקשה המאשימה להרשיע את הנאשמת בעבירת גניבה בידי עובד באופן מצומצם יותר מזה המתואר בכתב האישום, היינו: באישום הראשון סך של כ- 750 ₪; באישום השני סך של 5,626.91 ₪ ואילו באישום השלישי סך של 35,611.20 ₪.

באשר לאישום הראשון, מאחר שהסכום הנקוב בו פחות מ- 1,000 ₪ (כנדרש לשם הרשעה בסעיף המחמיר של גניבה בידי עובד) המדובר בסכום המצטרף לסכום הגניבה המיוחס באישום השלישי.

תשובת הנאשמת לאישומים

הנאשמת הגישה הודעת כפירה, בה טענה כי הגישה למחשב, לא הייתה בלעדית לה, אלא גם למנהלותיה ולכל צוות המשרד והוסיפה כי אין לה דרך להזין נתונים ללא ידיעת ושליטת הממונים.

אשר לאישום הראשון, טענה הנאשמת כי גב' דבורה ברטר בדתה את הדמות "ברכה אוחנה", וכי תלושי המשכורת אינם מונפקים על ידי הנאשמת אלא ע"י חברת "ברץ", לאחר שעברו בדיקה על ידי מספר גורמים בעמותה.

לטענת הנאשמת, העמותה ניסתה להפחית את התשלום המגיע לנאשמת עבור שעות נוספות ולכן יזמה את הפיצול לטובתה של העמותה.

הנאשמת כפרה בזיוף החתימות וטענה כי הכסף שקיבלה היה בתמורה לעבודה ממשית אשר ביצעה.

בעניינו של המטופל צוצינובסקי, טענה הנאשמת כי חשבונה שימש כ"צינור" להעברת סך של 600 ₪, אשר שימשו לארוחות בוקר עבור עובדי המשרד, וכך גם בעניינו של המטופל רפאל פקהנד, שימש חשבונה כ"צינור" להעברת תשלום עבור ליווי הקשיש לחתונה שבוצע ע"י בעלה של הנאשמת ולמשך 7 שעות, באופן חד פעמי ועקב מחסור בעובד מתאים.

אשר לאישום השני, טענה הנאשמת כי קיבלה הנחיה מגב' דבורה ברטר לרשום את השעות שביצעה על שמה של אמה, על מנת שלא לשלם לנאשמת עבור שעות נוספות.

בדומה לטענותיה בנוגע לאישום השני, טענה הנאשמת שהדברים נעשו גם לגבי האישום השלישי.

פרשת התביעה

מר יעקב שוסטר (ע"ת/2) אשר עבד בגוף המבקר בעמותה, תיאר בעדותו את נהלי העבודה בעמותה באופן כללי וכן בהתייחס לתקופה הרלוונטית לאישום.

מר שוסטר העיד כי מעורבותו בפרשה זו החלה לאחר פניית מנהלת החשבונות של סניף פתח-תקווה, הגב' סיגל דואני, עת ביקשה את עזרתו בבדיקת נושא הנפקת תלוש משכורת על שם גב' בשם מיכל אשר הייתה אמורה לעבוד כמטפלת בעמותה אך בפועל לא עבדה כלל. העד הוסיף כי ביקש מגב' דואני את מספר חשבון הבנק המופיע בתלוש המשכורת, הוא התקשר לאחד מסניפי בנק פועלים ומסר כי ברצונו להעביר כסף לחשבון זה אך שכח את השם וזה נמסר לו על ידי פקיד בבנק.

לאחר שנמסר לו שם המשפחה של בעל החשבון הנ"ל "ג'ן", התקשר העד לגב' דואני ועדכן אותה בפרט זה, וגב' דואני ענתה בתדהמה שזהו שם המשפחה הקודם של הנאשמת.

העד הסביר שהיה תמוה בעיניו, שגב' מיכל הנ"ל אינה קיימת במערכת "תלם" (המיועדת לרישום שעות טיפול וקליטת יומנים של המטפלות) וגם בגיליונות הידניים לפני הזנתם במערכת רשת (שהינה תוכנת עזר לחברה המנפיקה את תלושי השכר והמיועדת לתוספות ולהערות), אך גב' מיכל הייתה קיימת בקובץ שקיבל מ"כץ", שם הופיעה ההעברה המדוברת. עם זאת, חשבון הבנק שמסרה מיכל עם קליטתה שונה לאותו חשבון שאודותיו בירר וידע שהוא שייך לאמה של הנאשמת כמתואר לעיל.

העד הוסיף כי "זה נעשה די חכם ודי מתוחכם כי בעצם זה לא משאיר שום סימנים בסניף, אלא זה מופיע פעם ראשונה בגוף החיצוני שמעבד את החומר ומנפיק תלושים".

העד תיאר בפירוט את תהליך הפקת תלוש השכר בעמותה, תהליך זה כלל הזנת נתונים במערכת "תלם". לדבריו, נאמר לו שזה נעשה מהמחשב של הנאשמת.

הוגש מקבץ מסמכים בהקשר של "ברכה אוחנה" וסומן כת/1, המקבץ כלל את יומני העבודה שנערכו תחת השם "ברכה אוחנה".

הוגש מקבץ מסמכים נוסף (ת/2) שהכיל את יומני העבודה שנערכו על שם "ג'ן אלגרה", אמה של הנאשמת.

העד הוסיף כי מיומנים אלו עלה כי הייתה "חפיפה" בין שעות עבודתה של הנאשמת, כמזכירה בעמותה שעבדה במשרה מלאה, לבין השעות המופיעות ביומנים הנ"ל.

הוגש גם קובץ פתיחת תיק מטפלת עבור ג'ן אלגרה הנ"ל, שסומן כת/3, הטופס אושר לכאורה בחתימתה של גב' דבורה אלמגור. העד אישר כי גב' ג'ן מעולם לא נקלטה כמטפלת בעמותה.

הוגשו ת/4 ו-ת/5 היינו, יומני עבודה של מספר מטפלות שכבר לא עבדו בעמותה בנוסף ליומני עבודה של גב' מיכל הנ"ל, מהם עלתה "חפיפה" בין שעות העבודה של המטפלות לבין שעות עבודה של הנאשמת.

עוד הוגשו יומני עבודתה של הנאשמת אך כמטפלת ולא כמזכירה בעמותה, והפעם צוינו שעות שלא חפפו ו/או

התנגשו עם שעות עבודתה כמזכירה בעמותה.

העד הסביר כי בזמנים הרלוונטיים לאישומים, היה כשל במערכת ובמערך הארגוני שגרם להנפקת תלושי שכר והעברת תשלומים בהתאם, למטפלות פיקטיביות או מטפלות שכבר עזבו, תוך עקיפת הבדיקות של הגורמים המוסמכים בעמותה וללא ידיעתם.

בחקירתו הנגדית הכחיש העד כי עם כניסתו לתפקיד מבקר בשנת 2004 בירר אודות זהותה של "ברכה אוחנה", אך אישר כי במהלך ביקורתו הראשונה, הנאשמת שוחחה איתו בנושא עבודתה כמטפלת ורצונה לקבל את שכרה עבור עבודה זו כשעות נוספות מעל ה-100% של משרתה והוא מסר לה כי עליה לפנות לגורמים המתאימים בעמותה, כגון הנהלת הסניף, הנהלת האזור או המטה.

העד נשאל אודות "חיים שילוח" (ע"ת/9 - החוקר הפרטי שהעמותה שכרה את שירותיו בעקבות חשיפת המתואר בכתב האישום) וכן אודות ממצאי הדו"ח שערך. לפי דו"ח זה, חלק מהמסמכים הרלוונטיים לכתב האישום היו חתומים על ידי גב' דבורה. העד אישר כי לא תמיד עודכן בעבודת החוקר הפרטי הנ"ל, וכי לא נעשתה על ידו בדיקה גרפולוגית לחתימות שהיו על המסמכים נשוא האישום ולא ידוע לו אם בוצעה בדיקה כזו.

גב' יוכבד יעקובסון (ע"ת/6) - עובדת סוציאלית בעמותה, תיארה את מהות תפקידן של העובדת הסוציאלית והאחות בעמותה.

עוד תיארה העדה את תהליך קבלת מטפלת חדשה, אופן התאמתה למטופל, הפיקוח על שביעות רצונו של המטופל המבוצע על ידי העובדת הסוציאלית או האחות, ביקורי הבית ושיחות הטלפון וכן דיווח המטפלות על שעות עבודתן, אישורן על ידי המטופל, חתימת עובדת סוציאלית או אחות על הדו"ח, הקלדתן והזנתן של שעות אלו במחשב והעברת השכר למטפלות על ידי הנהלת החשבונות.

העדה מסרה כי הנאשמת הקלידה את הנתונים הנ"ל במחשב, העדה נשאלה אם הם הוקלדו על ידי עוד מישהו והשיבה שלסברתה הדבר בוצע בעיקר על ידי הנאשמת.

אשר לעבודת הנאשמת כמטפלת, העדה אישרה כי הנאשמת עבדה עם "שתי נשים בשעות אחרי הצהריים" וזאת מידיעתה האישית והכרותה עם אותן מטופלות. לאחר רענון זכרונה, מסרה העדה כי הנאשמת החלה לעבוד כמטפלת בשנת 2002. העדה הוסיפה כי בהמשך הוצמדה לנאשמת מטופלת נוספת, אך לא זכרה כי הוצמדו לה מטופלים נוספים.

העדה מסרה כי בעקבות ביקורת מר שוסטר שהביאה לגילוי מעשי הנאשמת המתוארים באישום הראשון, העריכה כי לא כל הדו"חות הועברו לחתימתה וסברה כי יתכן שאכן נתקלה בשם "ברכה אוחנה", אך לא ראתה כי הוא לא תואם את שמה של הנאשמת במלואו משום שלא ייחסה חשיבות ולא העניקה תשומת לב לנושא השם.

העדה הוסיפה כי במשך התקופה בה עבדה הנאשמת כמטפלת היא הביאה לאישורה אחוז קטן מאוד מדו"חות מעקב שלה, הוצגו בפניה כל הדו"חות הנוגעים ל"ברכה אוחנה" (ת/1), שנשאו לכאורה את חתימתה של העדה אך היא הכחישה כי המדובר בחתימה שלה וזיהתה את כתב היד ככתב ידה של הנאשמת.

לגבי הדו"חות בעניין אלגרה ג'ן והמטפלות שעזבו, העדה מסרה כי הם לא עברו דרכה, והוסיפה כי לא ידעה אודות מעשי הנאשמת בכל הקשור לקבלת כספים תחת שמותיהן של אלגרה ג'ן (אמה) והמטפלות שעזבו.

במהלך חקירתה הנגדית הוגשה הודעתה של העדה הנ"ל במשטרה מיום 22.3.06 וסומנה נ/1. מלבד פרטים שלא זכרה העדה מהודעתה הנ"ל שנמסרה כ - 6 שנים לפני עדותה בבית המשפט, לא מצאתי סתירות המערערות את מהימנותה.

גב' סיגל דואני (ע"ת/4), חשבת השכר ומנהלת החשבונות בעמותה, העידה כי "דו"חות המעקב" לא הגיעו אליה בשגרת עבודתה, אלא הגיעו כנתונים שהוזנו על ידי הנאשמת -בלבד- אל תוך מערכת "תלם". תפקידה של העדה היה להנפיק את דו"ח השכר על בסיס נתונים אלו ולוודא כי הדו"ח תואם ומשקף את התשלום בתלוש המשכורת.

העדה סיפרה אודות נסיבות חשיפת מעשי הנאשמת המתוארים בכתב האישום, כך שבמהלך בדיקת המשכורות השגרתית שהיא מבצעת, הבחינה כי קיים תלוש על שמה של גב' מיכל ו', אותה עובדת שנקלטה לעמותה אך לא עבדה. הוסיפה כי בהשוואת פרטי חשבון הבנק אליו הועברה המשכורת לאלה שמסרה מיכל ו' על גבי טופס 101 (טופס הפרטים האישיים של העובדת), היא גילתה שאין המדובר באותו חשבון בנק. העדה התקשרה לנאשמת - מאחר שזו הזינה את הנתונים של המטפלות החדשות באותה תקופה - ושאלה אותה האם מיכל ו' עבדה בעמותה והנאשמת השיבה כי כן. העדה ביקשה מהמזכירה איילת לבדוק את שעות העבודה של מיכל ו' במערכת "תלם", אך אלה לא היו קיימות במערכת, לכן הן פנו ליוכבד, והאחרונה אישרה כי העובדת מיכל ו' לא עבדה בעמותה. בהמשך, התקשרה אליה הנאשמת ושאלה אם הכל בסדר והעדה מסרה לה שכן, כשגלישתה רצתה לבדוק את הנושא קודם, ולברר האם קיים במשרד נושא כלשהו שאינו תקין.

בשלב מאוחר יותר, ערבה העדה את מר יעקב שוסטר, שהחל לבצע את הביקורות והבדיקות, כפי שפורט לעיל.

העדה הדגישה כי לא היה לה מושג אודות מעשי הנאשמת המתוארים בשלושת האישומים, הן לגבי עבודתה תחת שם "ברכה אוחנה", הן לעניין הנפקת התלוש על שם אמה, אלגרה ג'ן והן לעניין המטפלות שעזבו.

העדה מסרה הסבר מניח את הדעת כיצד התרחשו הדברים הנ"ל ללא ידיעתה - בתור מנהלת חשבונות שטיפלה באותה תקופה בכ-1400 עובדות ולא את כולן הכירה.

בסוף עדותה, הוסיפה כי ידוע לה שלנאשמת היה חוב אותו רצתה להחזיר והיה לה חשוב להשיג כסף לשם כך.

בחקירתה הנגדית נשאלה העדה באם קיבלה מהמוסד לביטוח לאומי "דו"ח שגיאות" שבין היתר כלל את אי ההתאמה בעניין ת.ז. של "ברכה אוחנה", מששולמו עבורה דמי ביטוח לאומי כל חודש, והשיבה כי דו"ח כזה

היא קיבלה כל סוף שנה אך הסבירה כי היה מדובר ב"ערימה" והיא בתורה העבירה לבדיקת המזכירות של כל שלוחה. העדה הבהירה כי לא יכולה היתה לגלות את עניינה של "ברכה אוחנה" מתוך דו"חות אלו, גם אם הדבר חזר על עצמו כל שנה, הן בשל הכמות הגדולה של העובדים שהעמותה קולטת כל שנה והן מאחר והיו מקרים בהן כל שנה קיבלה דו"ח שגיאה ותיקנה ושלחה והדגימה ומסרה כי זה קרה אף למנהלת גב' פנינה (פרי) לב.

עוד אישרה כי היו מקרים בעמותה בהם הוחלף כסף מזומן, ובהם התקבלה הוראתה של דבורה ועל אף הסתייגות העדה היא ביצעה זאת.

העדה הבהירה כי בזמן מתן הודעתה במשטרה סברה כי דבורה, כבי (יוכבד) ופרי (פנינה) ידעו אודות "ברכה אוחנה" מאחר שראתה חתימות הנחזות להיות חתימותיהן על יומני העבודה, אך הן לא דיברו ביניהן על נושא זה ולא ידעה בפועל, אם אכן ידעו או לא.

גב' דבורה ברטר (ע"ת/5) - עבדה כמזכירת העמותה תקופה של עשרים שנים.

אשר להיררכיה בעמותה, מסרה העדה כי בינה לבין הנאשמת היו יחסי חברות, פנינה לב (פרי), הייתה המנהלת ומתחתיה "כל אחד בפני עצמו.... אף אחד לא היה אחראי על אף אחד חוץ מפרי על כולם".

העדה הדגישה בעדותה את הדומיננטיות של הנאשמת בעמותה וכן את גישתה למחשב, באומרה: "היא הייתה האחראית... היא היחידה שידעה במשרד על מחשב, אף אחד חוץ ממנה לא ידע על מחשב" וכן "הכל אביבה, כל מה שקשור למחשב זה אביבה הייתה עושה", לכן הנאשמת ביצעה את קליטת המטפלות, רישום שעות עבודה, דיווח לביטוח הלאומי ואת כלל הניהול של המשרד.

באשר ל"ברכה אוחנה", העידה העדה כי ידעה על השימוש שעשתה הנאשמת בשם פיקטיבי זה, מאחר שלא רצתה כי גובה הכנסתה האמיתי ייחשף בפני בעלה, זאת בשל מצבה הכלכלי של הנאשמת שהיה קשה ורצונה לסייע כלכלית למשפחתה מבלי שבעלה ידע. כמו כן, הוסיפה העדה כי הדבר בוצע גם מטעמי מס, שכן הנאשמת לא רצתה שהמשכורת שלה תהיה גבוהה מדי באופן המצריך תשלום מס גבוה, לכן "פיצלה" את משכורתה.

העדה לא זכרה מה היה אורך התקופה בה עבדה הנאשמת כמטפלת במקביל לעבודתה כמזכירה בעמותה, אך היא מסרה כי היא (הנאשמת) הייתה במצב שהיא עבדה וחיפשה תמיד עוד עבודה, שתהיה לה הכנסה נוספת. כמו כן, הנאשמת עבדה כמטפלת רק אחר הצהריים, על מנת שלא לפגוע בעבודתה כמזכירה.

לגבי ידיעת גורמים נוספים בעמותה אודות עבודתה של הנאשמת כמטפלת והנפקת תלוש השכר תחת שם פיקטיבי, מסרה כי לעובדת הסוציאלית והאחות מטבע תפקידם כמי ש"נותנות את העבודות של הרווחה" נתנו לה את העבודה הזאת (כמטפלת) אך אינה יכולה לדעת אם ידעו אודות השימוש בשם "ברכה אוחנה", אם כי היא משערת שבמשך תקופה של שנתיים הן היו אמורות לראות את הניירת שלה, לכן לגישתה, על פניו ידעו אודות השימוש בשם פיקטיבי זה.

העדה שללה את טענת הנאשמת לפיה היא או מנהלת הסניף הנחו אותה לפצל את שעות עבודתה ולהנפיק תלוש שכר תחת השם הפיקטיבי. היא הבהירה כי אין להן כל אינטרס בכך ומבחינתה "שיהיה לה תלוש אחד עם 600 שעות".

העדה מסרה כי מנהלת הסניף פנינה לב (פרי), לא הייתה מעורבת ולא ידעה על כך דבר, והבהירה כי לא מצאה לנכון לעדכן אותה בנושא החריג הזה משום שסברה כי "יודעים מזה", היינו העובדת הסוציאלית או האחות שפותחות את התיק עבור המטפלות החדשות. לדוג' ת/3 - עבור "ג'ן אלגרה" עליו חתומה גב' דבורה אלמגור - ולמעשה כך היא הייתה אמורה לדעת כי נפתח תיק עבורה. ולעניין שימושה של הנאשמת בשם "ג'ן אלגרה", מסרה העדה כי היא ידעה על זה בזמן אמת, והוסיפה כי התרחש בחודשים האחרונים, כך שהנאשמת הציעה את עצמה כמטפלת במטופל מוגבל במסגרת עבודה שהעמותה קיבלה מהאפוטרופוס הכללי, כשגם פה המניע של הנאשמת היה מצבה הכלכלי.

יחד עם זאת, העדה אישרה כי טפסי קליטת מטפלת חדשה היו נגישים לכולם, כך שגם אם מישהו היה מזייף את חתימת הגורם המוסמך אזי לא ניתן לדעת מזה - הכוונה לפתיחת תיק עבור מטפלת חדשה שנקלטה.

לעניין קבלת תלושי שכר וכספים תחת שמות של מטפלות שכבר עזבו או אלו שנקלטו ולא עבדו בפועל על ידי הנאשמת, מסרה העדה כי לא ידעה על זאת (בשונה מהמקרים של "ברכה אוחנה" ו-"ג'ן אלגרה").

העדה הכחישה כי העבירה לנאשמת רשימת שמות המטפלות שעזבו כדי שתקבל באמצעותם כספים עבור שעות נוספות שלטענתה מגיע לה תשלום בעדן.

לא זכור לעדה עניין הארוחות שאותן טענה הנאשמת כי מימנה מכספה, כמו כן, העדה הכחישה כי נתנה הנחיה לנאשמת לפיה חשבונה ישמש להעברת כספים על ידה לזכאים להם (במקרה של העובדים הזרים לדוגמא), זאת באמצעות שימוש בשם של מטפלת אחרת, בשל הפרוצדורה והבירוקרטיה הקשורות בדבר. העדה נימקה כי במקרים חריגים כאלה ניתן אישור לפיו הכספים הועברו למשפחת המטופל על מנת שתעביר אותם לעובד הזר.

העדה מסרה כי בשל הלחץ שהיה במשרד עת קבלת הטפסים של המטפלות היינו הדו"חות, היא והנאשמת נהגו לחתום במקום העובדת הסוציאלית או האחות - בחתימותיהן ובשמותיהן הן ולא בחתימות הנחזות להיות של העובדת הסוציאלית או האחות, והדגישה כי אין סיבה שהיא תחתום בשמן.

הוצגו בפני העדה ת/1, ת/2 ו-ת/4 (דו"חות המעקב בעניינן של "ברכה אוחנה", "אלגרה ג'ן" והמטפלות שעזבו), מתוכם הצביעה העדה והדגימה כיצד חתמה בשמה על מעט מדו"חות אלו, וכן כי מרביתם היו חתומים על ידי הנאשמת בחתימות הנחזות להיות של העובדת הסוציאלית או האחות. העדה הדגישה כי היא מזהה בוודאות את כתב ידה של הנאשמת, משעבדו ביחד הרבה שנים.

העדה נשאלה אודות שני דו"חות של שתי מטפלות שכבר עזבו ועליהם היא חתומה והבהירה כי עשתה זאת בתמימות נוכח יחסי האמון ששררו במשרד בכל הקשור לדו"חות ולחתימה עליהן. העדה הוסיפה כי לא הכירה את המטפלות שחתמה על הדו"חות שהונפקו על שמן, וציינה כי לא הכירה כ-80% מהמטפלות שמספרן היה באותה תקופה כ-600.

העדה נשאלה לעניין מצבה הכלכלי של הנאשמת כפי שהדבר היה ידוע לה באותה תקופה והיא מסרה כי לנאשמת היו חובות רבים ולצד זה שאחותה הייתה בהליכי גירושין ושרויה במצב כלכלי קשה והנאשמת היא שסייעה לה, הייתה צריכה לעבוד רבות בשל כך. נוכח מצבה הכלכלי הקשה של הנאשמת, הלוותה לה העדה כספים בהם, בין היתר, עשתה שימוש בכדי לעזור לאחותה, ללא ידיעת בעלה.

לטענת העדה, היא הבינה בדיעבד כי הנאשמת החזירה לה תשלום עבור הלוואה באמצעות שימוש בשם מטפלת שעזבה והפקדת הכספים המגיעים לה לחשבון העדה. אותה עת היא לא ביררה איך החוב שולם.

לאחר גילוי הפרשה, העדה המשיכה לעבוד בעמותה, לתקופה של כחצי שנה, ובשל החקירה שהתנהלה היא פוטרה מעבודתה ונמסר לה כי לא יהא ראוי שתמשיך בה.

בחקירתה הנגדית, חזרה העדה והדגישה כי לא הייתה אחראית או ממונה על הנאשמת וכי שתיהן עבדו יחד כשהממונה עליהן היא גב' פנינה לב (פרי), כשהנאשמת מילאה תפקיד מזכירה האחראית על המחשב וכל הקשור בו, והעדה מזכירה האחראית על בדיקת טפסי העבודה, היינו הדו"חות.

לשאלת ב"כ הנאשמת באם העדה היא זו שיזמה את השימוש בשם הבדוי "ברכה אוחנה", השיבה העדה בשלילה והבהירה כי אין מדובר באינטרס שלה אלא בזה של הנאשמת שרצתה שתהיה לה הכנסה נוספת.

העד עומתה עם פרוטוקול ישיבת הנהלה פנימית של העמותה, בו השתתפה, ובין היתר עלה בו דיון בנושא השעות הנוספות של המטפלות בעמותה ואחריותה של העדה להפחית את כמותן. פרוטוקול זה הוגש וסומן כ-2/נ.

העדה אישרה את הפרוטוקול, אך לגישתה הכוונה לא הייתה להפחתה על דרך פיצול משכורות כפי שביצעה הנאשמת אלא, ל"פזר" את השעות הנוספות שביצעה מטפלת/עובדת על פני ימים כדי שלא יוצר מצב בו הן מתרכזות ביום אחד למשל וכך העמותה משלמת יותר בגין אותן שעות נוספות משהעבודה באותו יום עלתה על שעות העבודה של העובדת והדגימה: עובדת שעברה את ה-8 שעות וצברה שעות נוספות, בגין כל שעה מעל ה-8 שעות הללו, החוק מחייב תשלום 150% שכר. לכן הכוונה הייתה כי שעות מעל מכסה זו יועברו לימים אחרים בהן עבדה העובדת/המטפלת פחות שעות.

העדה הכחישה טענה לפיה היא יזמה את רעיון הנפקת התלוש על שם "אלגרה ג'ן" והגבלתו עד לסכום 1,500 ₪ בחודש על מנת לא לפגוע בקצבת הביטוח הלאומי שקיבלה גב' אלגרה.

במהלך עדותה של גב' ברטר הוצגו בפניה בשנית דו"חות המעקב של "ברכה אוחנה" ו"אלגרה ג'ן" (ת/1 ו-ת/2), העדה אישרה כי היא חתומה על מרביתם (במקום שהיה מיועד לחתימת המטפלת, במקרים אלו הנאשמת), אך לגישתה זה דבר שנעשה בשגרה כשחתימת המטפלת הייתה חסרה בדו"ח אזי היא הייתה חותמת בכדי להשלים את דו"ח. אך בעניין הנאשמת, העדה טוענת היום כי כנראה זה נעשה במתכוון על ידי הנאשמת ש"לא רצתה שיהיה הוכחה שהיא חתמה על זה".

העדה הסבירה את הסכמתה להתנהלות הלא תקינה בנוגע לחתימה על הדו"חות שבעניין הנאשמת, שהיא הניחה כי הדבר אושר על ידי הצוות שנתן לנאשמת לבצע עבודה כמטפלת, ערך ביקורות בהתאם ואף "נתן לה

את העבודה על השם ברכה אוחנה ... זה היה משהו רשמי לחלוטין" .

העדה הוסיפה כי היא יודעת שהצוות עשה ביקורי בית אצל המטופלים על מנת לפקח על עבודת המטפלות ולבדוק שביעות רצון המטופלים, ובעניין הנאשמת לגישה "הם עשו דו"חות במשך שנתיים אז כנראה שהכל היה בסדר. לא היה תלונות והיא באמת עשתה את השעות".

עוד נשאלה העדה אודות דרישתה של הנאשמת כי ישולמו לה שעות נוספות והחלטת ההנהלה לא לאשר תשלום כזה, אשר הרתיחה והכעיסה את הנאשמת שכתבה מכתב בעניין זה להסתדרות. אך ברטר חזרה ושללה כי הציעה לנאשמת שהשעות הנוספת ישולמו לה באמצעות שימוש בשמות של המטפלות שעזבו.

העדה הכחישה כי ידוע לה על המקרה של העובד הזר או המקרה בו חשבון בנק של מטפלת בשם מרגולין היה מעוקל וחשבונה של הנאשמת שימש כ"צינור" להעברת כספים.

טענה כי במקרה הראשון ככל הנראה מדובר במשפחות שבינן לבין הנאשמת קיימים יחסי חברות וכך הדבר גם כן במקרה השני, כאשר המטפלת מרגולין והנאשמת היו חברות.

בסוף חקירתה הנגדית ועל אף התנגדות ב"כ המאשימה, הוגשו הודעותיה של העדה במשטרה וסומנו נ/3 ו-נ/4 כשמהאחרון עולה בין היתר כי המצאת השם "ברכה אוחנה" הייתה "מחשבה משותפת".

בחקירתה החוזרת, מסרה העדה כי עבודת הנאשמת כמטפלת הייתה אך לתקופה של שנתיים-שלוש.

העדה לא יכלה להשיב לשאלת בית משפט אודות הפערים בין הדיווח על שעות עבודת המטפלות (במקרה של הנאשמת ורישומיה הכוזבים לכאורה) לבין השעות שאושרו על ידי המוסד המוסמך למטופלים, למשל המוסד לביטוח לאומי, האפוטרופוס הכללי, משרד הבטחון ועוד... על אף ששמו לב לפערים אלו.

גב' אושר דהן (ע"ת/3) - שעבדה בזמנים הרלוונטיים לכתב האישום כמזכירה בסניף פתח-תקווה ויהוד. מסרה כי הנאשמת הייתה אחראית מחשב ומתוקף תפקיד זה היא טיפלה בין היתר בהזנות דו"חות ויומני עבודה למחשב, קליטות, הזמנות. העדה הדגישה כי זה היה מעין תפקיד בלעדי לנאשמת, ועל אף רצונה לסייע לה בעבודה עמוסה זו, הנאשמת הביעה התנגדות נחרצת לכך בתירוצים שונים, כגון רצונה למנוע טעויות וכו'. ... העדה אף מסרה כי "היא הייתה כוחנית כזאת"... "היא אמרה אז ככה זה נעשה בלי עוררין". העדה הוסיפה כי בזמנו היא סברה כי התוכנה בה משתמשת הנאשמת לצורך תפקידה כאחראית מחשב הייתה מסובכת ומכאן עמדתה והתנגדותה לעזרה שהציעו לה בתפקיד זה, אך לאחר עזיבת הנאשמת, היא למדה את התוכנה ביום אחד, כך שבדיעבד התברר לה כי עמדת הנאשמת המפורטת כנ"ל, הייתה בכדי לבצע את מעשיה נשוא כתב האישום.

כמו יתר הגורמים העובדים בעמותה, העדה תיארה את הפרוצדורה הנוגעת לדו"חות העבודה של המטפלות,

בדיקת תקינותם והזנתם למחשב (על ידי הנאשמת בלבד).

העדה אישרה כי ידעה שהנאשמת עבדה כמטפלת, לגבי שני מטופלים, תחת השם "ברכה אוחנה", ללא שמקור השם היה ידוע לה וכך גם לא ידעה כמה זמן עבדה הנאשמת כמטפלת.

יחד עם זאת, העדה מסרה כי לא ידעה דבר על עבודת הנאשמת או קבלת שכר תחת שם אימה גב' "ג'ן אלגרה" או תחת שמות המטפלות שעזבו.

בעניין ארוחות הבוקר שלטענת הנאשמת מומנו על ידיה, מסרה העדה כי לא ידעה שהתמורה להן שולמה מכיסה של הנאשמת, וכי למיטב זכרונה, שולם עבורן מקופת המשרד.

העדה עברה על דו"חות המעקב שב- 1/ת, 2/ת ו-4/ת והצביעה לבית המשפט על חתימותיה במקום האחות או העובדת הסוציאלית והראתה כי עשתה זאת בשמה ולא בשמן.

לגבי מצבה הכלכלי של הנאשמת, מסרה העדה כי ידוע לה שמצבה היה "כמו כל זוג, עם כל המשכנתאות, הלוואות, מינוסים כמו כולם...".

בחקירתה הנגדית, העדה אישרה את אמרתה בעדותה במשטרה שם מסרה כי היא בעצם הייתה המזכירה של גב' דבורה אלמגור. הסנגורית הציגה בפני העדה מספר דו"חות מעקב, עבור המטופלות דרשן איידה ואבישר איריס, מהם עולה לכאורה כי הם טופלו על ידי הנאשמת, הם חתומים על ידי העדה וחותמת גב' יעקובסון מתנוססת עליהם, דו"חות אלו הוגשו וסומנו כ- 5/נ, 6/נ, 7/נ ו-8/נ.

העדה עומתה עם גרסתה במשטרה, לפיה השתמשה בחותמת של גב' יעקובסון או גב' אלמגור לצורך השלמת החתימות על הדו"חות לאחר בדיקתם, ואישרה כי עשתה זאת אך הדגישה כי חתמה בשמה ולא בשמן ולגבי הדו"חות שהוגשו (5/נ, 6/נ, 7/נ ו-8/נ), היא לא יכולה היתה לאשר אם היא השתמשה בחותמת של יעקובסון או אלמגור, מאחר שלא זכרה.

העדה הבהירה כי נמנעה מעימות עם הנאשמת בזמן גביית הודעתה במשטרה בשל העובדה כי ילדיה למדו יחד עם ילדי הנאשמת אותה עת, והיא רצתה לחסוך אי נעימות שעלולה להיווצר בין הילדים. העדה הכחישה בתוקף את טענת הסנגורית כי הנימוק הנ"ל ניתן לאחר ייעוץ משפטי שקיבלה העדה.

גב' דבורה אלמגור (ע"ת/8) - שהייתה האחות האחראית באזור פתח-תקווה ומזה שנה אינה עובדת משיצאה לגמלאות. העדה תיארה כי תפקידה היה קליטת מטפלות, מטופלים, קשר עם משפחה, קשר עם ועדות, הדרכת מטפלות.

העדה נשאלה על התהליך של קבלת מטפלת חדשה ומסרה כי הקבלה הראשונית נעשית על ידי אנשי צוות, שזה או האחות או העובדת הסוציאלית. במידה והמועמדת עוברת את הראשוני האישי, היא התבקשה להמציא אישור רפואי, שהיווה מדד בקרה לרצונה של המועמדת לעבוד.

בכל תהליך קבלת מטפלת חדשה כמפורט לעיל, חלקה של המנהלת גב' פנינה לב, הסתכם בחתימתה על תיק המטפלת (נוהל שלא היה מושרש אלא התפתח עם הזמן).

העדה תיארה את תהליך מסירת דו"חות המעקב על ידי המטפלות, בדיקת תקינותם והתאמתם לתוכנית הטיפול ואישורם, כך שהמטפלות היו מוסרות את הדו"חות בסוף כל חודש, חתומים על ידן ועל ידי משפחת המטופל, מחתימות את האחות או העובדת הסוציאלית ואז הדו"חות עוברים למזכירות הקלדת הדו"ח והזנתו במחשב. העדה מסרה כי לעיתים בשל העומס בסוף החודש, ומתוך "רצון טוב" על מנת לא לעכב תשלום משכורות המטפלות, המזכירות הייתה חותמת על הדו"חות.

העדה הוסיפה כי תפקידה של הנאשמת בעמותה היה כ"אחראית על כל המחשב. עם המון ידע והמון ניסין ושלא היה לאף אחת מאיתנו, ... ומאוד הערצתי את הקטע החזק שלה..." , הנאשמת הייתה מקבלת את הדו"חות ומזינה את הנתונים במחשב, "במהירות וביעילות".

באשר ל"ברכה אוחנה", העדה מסרה כי הינה מכירה את הנאשמת בשמה האמיתי ולא כברכה אוחנה, וכי העניין הזה לא היה ידוע לה כלל. הוסיפה כי לא ראתה את הדו"חות של הנאשמת כמטפלת, בשים לב לסוג המטופלים שטיפלה בהם הנאשמת, לכאורה, הרי שמי שאמורה הייתה לחתום על הדו"חות של הנאשמת כמטפלת הינה כבי ולא העדה, למעט מקרים חריגים כגון העדרות כבי ומתוך מטרה שלא לעכב משכורות של המטפלות העדה הייתה חותמת במקום כבי. העדה נימקה כי אינה זוכרת שחתמה על דו"חות הנאשמת במקרה זה, אך יתכן שהדבר נעשה "בהיסח דעת... מתוך מהירות". אך הדגישה כי לא זכור לה שחתמה על דו"חות "ברכה אוחנה" במודע.

באשר לעניין "ג'ן אלגרה", הוצגו בפני העדה מסמכי פתיחת תיק עבור המטפלת, שם נרשם, לכאורה על ידי העדה, כי הגב' ג'ן אלגרה "מאוד נחמדה", העדה הכחישה כי מדובר בכתב ידה וחתימתה וזיהתה את הכתב דומה לכתב ידה של הנאשמת.

בעניין המטפלות שעזבו, העדה מסרה כי לא ידעה מאומה אודות נושא זה, והדבר נודע לה רק לאחר בדיקת המבקר.

עוד הוצגו בפני העדה ת/1, ת/2 ו-ת/4 - בהם מופיעה חתימה הנחזית להיות חתימתה, אך היא לא חתמה על דו"חות אלו והדגישה כי הם לא עברו דרכה. העדה ציינה כי יתכן והדבר נעשה מתוך כוונה טובה כדי "להזרים מהר את המשכורות".

העדה לא ידעה להסביר כיצד חתימה הנחזית להיות חתימתה הופיעה על דו"חות מעקב שכלל אינם קשורים אליה ולמטפלות שכלל לא הכירה, כגון אלו שעבדו בסניפים אחרים של העמותה ולא בסניף שהיה תחת אחריותה. כמו כן, העדה לא ידעה לתת הסבר מה המניע מאחורי זיוף החתימה שלה לעומת חתימת המזכירה בשמה האמיתי.

בחקירתה הנגדית, נשאלה העדה אודות המטופל "פקהנד רפאלי", שבתקופה הרלוונטית לאישום, היה מטופל בעמותה ונזקק לליווי לאירוע, (שעל-פי הודעת הכפירה שהוגשה על ידי ההגנה בוצע על ידי בעלה של הנאשמת שאינו עובד בעמותה), יצוין כי גרסה זו לא הוטחה בפני העדה במהלך החקירה הנגדית, אך הוגש

דו"ח המעקב בעניין זה וסומן כ-נ/9, ממנו עולה כי הליווי בוצע על ידי "ברכה אוחנה" למשך 7 שעות. העדה הודתה כי החתימה על הדו"ח הינה חתימתה אך לא זכרה את נסיבות האירוע.

העדה עומתה עם מסקנות דו"ח החוקר הפרטי, שלפיהן היא ידעה אודות מעשי הנאשמת במקרה של "ברכה אוחנה" ו"ג'ן אלגרה", אך לא יחסה לזה חשיבות, כאן העדה הודתה כי אכן ידעה שהנאשמת עבדה כמטפלת ומסרה "היא עבדה במקרים, אם אני זוכרת נכון, רווחה או בריאות הנפש", אך ציינה כי זה לא היה התחום עליו היא אחראית. הוסיפה כי יתכן גם שהשם "ברכה אוחנה" "הסתובב" בסניף אך יחסה לו חשיבות כיוון "שלא עניין אותה אישית".

העדה הבהירה את הצורך, לעיתים, לחתום במקום העובדת הסוציאלית בהעדרה, או שהעובדת הסוציאלית חתמה במקומה על מנת שלא לעכב משכורות של המטפלות, אך הדגישה כי הדבר לא מעיד על היכרותה עם המטפלות שהיו תחת אחריותה של העובדת הסוציאלית כפי המקרה של "ברכה אוחנה".

גב' פנינה לב (ע"ת/7) - מנהלת סניף פתח-תקווה של העמותה משנת 1985. העדה תיארה את תהליך קבלת מטפלות חדשות, ציינה כי זה חלק מתפקיד העובדים המקצועיים, היינו אחיות ועובדים סוציאליים. מראיינים, ממלאים טופס קליטה, אחראים על שיבוץ מטפלות עם מטפלים מתאימים, אחראים גם על תוכנית הטיפול, המוזנת במחשב. בתור מנהלת, לעדה לא היה תפקיד בתהליך הנ"ל וכך היא לא הכירה את כל המטפלות אשר, לדבריה, 30% מהן "נכנסות ויוצאות" - היינו עובדות לתקופות קצרות. את חלקן הכירה בשל עבודתה "בשטח" היינו, "בגיבושים, בטיולים, בהסתובבויות שלה במשרדים".

העדה ציינה כי גם בתקופה הרלוונטית לכתב האישום וגם כיום, אין התאמה בין השעות המוקצות על ידי הגופים מקבלים את שירותי העמותה לבין השעות הטיפול המדווחות, אך הדגישה כי כיום ישנם כלים באמצעותם ניתן לבדוק, אך לא נמצאה סיבה לפערים אלו והעמותה שילמה יותר ממה שהייתה אמורה לשלם בפועל.

גם עדה זו, ציינה כי תפקידה של הנאשמת היה כאחראית מחשב, שלטה שליטה מלאה במחשב וביצעה עבודה מעולה. לעומת המזכירות האחרות, ברטר ודהן שנגיעתן במחשב הייתה "אפסית". העדה הדגישה כי תחום זה היה "ממלכה בלעדית של אביבה, היא השולט, השליט הבלעדי, היא לא נתנה דריסת רגל במחשב". העדה מסרה כי שעות עבודת הנאשמת כמזכירה בעמותה היו בין 8:00 ל-16:00 והיא הייתה מאוד חרוצה ומילאה שעות אלו.

הוצג בפני העדה דו"ח מעקב מתוך ת/1, והיא ציינה כי הנאשמת הייתה מדפיסה דו"ח כגון זה, זיהתה את כתב ידה של הנאשמת על הדו"ח והבהירה כי דו"חות אלו לא הגיעו לידיה כמנהלת, כלל, כיוון שהיו באחריות העובדים המקצועיים - האחיות והעובדים/ות הסוציאליים, אך "דפדפה" בהם לעיתים לצורך בדיקת תקינותם.

העדה הפנתה לנהלים שחידדה בכל הקשור למילוי הדו"חות, הזנתם והחתימה עליהם, וההקפדה על נהלים אלו על ידי העובדים הרלוונטיים, אך לגישתה על אף שכל חודש חידדה נושא זה אך לא הייתה הקפדה כנדרש.

באשר לטענות הנאשמת לגבי השעות הנוספות, העדה אישרה כי אכן היה מגיע לנאשמת תשלום עבור שעות נוספות, הוגש מסמך המתעד זאת וסומן כת/11. חזרה והדגישה כי הנאשמת שלטה בנושא המחשב, הדבר היה כרוך בעומס רב שמוטל אך על כתפי הנאשמת בלבד, מאחר והיא לא הסכימה שאחרים יסייעו לה בעבודה זו. מטבע הדברים הנאשמת לא הספיקה לסיים את כל המוטל עליה ונדרשה לשעות נוספות על מנת לסיים זאת, אף לעיתים עבדה בשבתות. העדה הוסיפה כי הגישה בקשה להנהלה לתשלום שעות נוספות לנאשמת (סך של 188 שעות), אך בקשתה נדחתה פעם אחר פעם, מתוך מגמה שבה נקטה ההנהלה לפיה אין משלמים שעות נוספות. עוד הוסיפה העדה כי עבור מטפלות נדרשו לעיתים לבצע "איזון", כך שגם להן לא שולמו שעות נוספות אלא כשעות רגילות (כפי שהדבר עלה גם בעדותה של ברטר).

באשר לתחושותיה של הנאשמת, מסרה העדה כי היא הייתה "כל כך מתוסכלת בעניין הזה, מאוד מאוד מתוסכלת וזה גרר הרבה מתחים בינינו". על אף שהוענקו לה ימי חופש תמורת שעות נוספות אלו.

העדה הדגישה כי לא ידעה בזמן אמת כי הנאשמת עבדה גם כן כמטפלת והעניין נודע לה אך במקרה, כאשר הייתה בינה לבין כבי שיחה לגבי הוראות ההנהלה החדשה אשר אסרו העסקת עובד במשרד בעבודה אחרת בעמותה, אז מסרה לה כבי כי הנאשמת עובדת כמטפלת.

הוגשו לתיק תעוד מפגש ממונה-עובד שנערכו בעניינה של הנאשמת בשני מועדים, 11.8.2003 ו-16.4.2001, וסומנה כ-ת/12 ו-ת/13, בהתאמה. משני מסמכים אלו, עולה כי העדה ביצעה הערכה אודות הנאשמת אך בתפקידה כמזכירה ועובדת מחשב ללא שום התייחסות לעבודתה כמטפלת כנטען. העדה נימקה כי, הא ראייה שאכן לא ידעה אודות עבודת הנאשמת כמטפלת בעמותה.

העדה הדגישה כי לא ידעה דבר על נושא הנפקת תלושים עבור הנאשמת כמטפלת תחת השם "ברכה אוחנה" ולא היא הנחתה אותה לבצע זאת משום שזה אינו קיים "בעולם המושגים" שלה. היא גם הכחישה כי הנחתה את גב' ברטר להנחות את הנאשמת לעשות זאת ולא ידעה לתת הסבר למעשי הנאשמת באפיק זה. לסברתה, נבע הדבר משיקולי מסיים.

לגבי קבלת כספים והנפקת תלושים על שם אמה "ג'ן אלגרה", על ידי הנאשמת, הכחישה העדה בתוקף כי הנחתה את הנאשמת לעשות זאת.

העדה שללה כי הנאשמת שילמה על ארוחות ויחד עם זאת ציינה כי הנאשמת הביאה מאכלים מביתה שהכינה בעצמה.

באשר למקרים של העובדים הזרים, העדה הכחישה כי נתנה הנחיה לפיה הכספים המגיעים להם יופקדו לחשבון הנאשמת ששימש כ"צינור".

העדה תארה כיצד בעת גילוי הפרשה נשוא כתב האישום, היא נדהמה ונסערה וכי הדבר גרם לה טראומה להתמוטטות.

במהלך חקירתה הנגדית הוצג בפני העדה טופס קבלת "ג'ן אלגרה" - ת/3, בו זיהתה בוודאות את כתב ידה של הנאשמת. היא הבהירה כי מסמך כגון זה מגיע לחתימתה בשלב מאוחר יותר, והיא כנראה חתמה "על עיוור" בשל מספרן הרב של המטפלות.

לשאלת בית-המשפט בקשר להתאמה בין שעות הטיפול המאושרות על ידי הגורם הרלוונטי עם שעות הטיפול שדווחו בפועל והפערים הניכרים בין שני הדברים והתמיהה העולה מכך, אישרה העדה כי זה אכן "הדליק נורות".

העדה הכחישה כי ידעה דבר וחצי דבר על עבודת הנאשמת כמטפלת בכלל, אלא שהנושא נודע לה מספר חודשים לפני גילוי הפרשה כפי שהעידה בחקירתה הראשית.

העדה ציינה כי הקשר שלה עם המטפלות מסתכם במפגשים במסגרת השתלמויות וקורסים שהיא מעבירה להן או ימי גיבוש והדגישה כי הנאשמת לא נכחה בכובעה כמטפלת באף השתלמות שהעבירה, גם באלו הנוגעות לתחום "בריאות הנפש".

העדה נשאלה כיצד ניתן להסביר את הנושא של ההערכה שהיא מבצעת עבור עובדי העמותה, אשר במקרה של "ברכה אוחנה" לא בוצעו במשך 5 שנים בהן "עבדה" כמטפלת והיא אישרה כי יתכן ודברים נעשו ללא ידיעתה בשל קשיים לפקח על מטפלות ולהכיר את כולן. עד היום היא אינה מכירה את כל העובדים תחת פיקוחה, ומסרה כי היא מכירה 50%-60% מהם.

העדה ציינה כי בשנת 2003 הייתה ביקורת של מכון התקנים, בעקבות דרישתה לבדיקה מעמיקה בנושא השעות שלא הסתדרו, אך הבדיקה לא העלתה אי סדרים. לאחר מכן הייתה ביקורת מבקר חוץ או פנים וגם כן הגיעה לאותה תוצאה.

העדה נשאלה באם היו דיווחים על שעות טיפול שלא הוענקו למטופלים, השיבה בחיוב והוסיפה כי היו מקרים בהם המטפלת לא ביצעה את מלוא השעות המוטלות עליה.

העדה נשאלה בנושא חתימת דבורה ברטר במקומה, ומסרה כי דבורה ברטר הייתה "יד ימינה" ומבחינה היררכית היא הייתה מעל הנאשמת, אך חשה סוג של נחיתות לעומת הנאשמת בשל אי שליטתה של ברטר במחשב לעומתה.

הוצג בפני העדה מכתב ששלחה עובדת ביום 30.5.04 להנהלת העמותה בנושא הבונוסים והצורך בחלוקתם השווה בין העובדים במשרדי העמותה, המכתב סומן כ-נ/10 והוא היה חתום על ידי עובדות המשרד, בין היתר על ידי הנאשמת, דבורה ברטר, איילת אושר דהן ועוד... העדה אישרה כי אכן הייתה התארגנות של העובדים בנוגע לנושא זה.

העדה ציינה כי היה ידוע לה שהנאשמת החלה לעבוד בהתנדבות עם שתי מטופלות מתחום בריאות הנפש, וכשנודע לה על ידי כבי כי היא עבדה כמטפלת בתחום זה, היא דרשה להפסיק עבודתה לאלתר, אך הבהירה כי הדבר כרוך בקשיים משמדובר במטופלים שנקשרו אליה לאור עבודה איתם במשך 5 שנים. העדה הדגישה כי הנאשמת אכן עבדה כמטפלת במקרים אלו.

מר חיים שילוח (ע"ת/9) - החוקר הפרטי שהעמותה שכרה את שירותיו בעקבות גילוי הפרשה. העיד כי הנאשמת לא שיתפה פעולה עם החקירה שערך בעניין ואף סירבה להיפגש עמו.

הוגש דו"ח מסכם לחקירה שביצע העד, וסומן כ-ת/7.

בחקירתו הנגדית העד מסר כי לפי החקירה שביצע, הסיק כי גב' דבורה אלמגור וגם דבורה ברטר ידעו בוודאות כי הנאשמת עובדת כמטפלת ומקבלת שכר תחת השם הבדוי "ברכה אוחנה", העד הוסיף כי הנאשמת קיבלה שכר באופן הזה משנת 1998 ועד שנת 2003, אך במפתיע ולאחר גילוי הפרשה, "נעלם" התיק על שם "ברכה אוחנה" ממשרדי העמותה, כך שלא היה ניתן לבדוק אם הנאשמת עבדה בין השנים 1998 - 2002 בפועל, כמטפלת. עוד אישר העד כי בדק ומצא כי במקרה של אלגרה ג'ן, גב' ברטר אישרה את התשלומים.

העד נחקר רבות אודות שיטת עבודתו ודרך הסקת מסקנותיו, בין היתר אם ערך בדיקות גרפולוגיות לחתימות על הדו"חות, אם עבר על הדו"חות יחד עם הגורם שחתימתו לכאורה נמצאת על אותו דו"ח - על אלה השיב בשלילה, ואישר כי מסקנותיו התבססו על החקירות שניהל עם הגורמים בעמותה, שכמובן מלבד הנאשמת כל מי שחקירתו נדרשה שיתף פעולה וגרסתו עלתה בדו"ח.

עו"ד סודרי (ע"ת/15) - שהינו יועץ משפטי לעמותה ואשר מטבע תפקידו נכח בשימוע לנאשמת כעולה מהפרוטוקול שהוגש וסומן כ-ת/21.

במהלך השימוע טענה הנאשמת כי פעלה בהנחייתה של דבורה ברטר שבעיניה הייתה בעלת סמכות, הוסיפה כי עבדה בעמותה כמטפלת וכמזכירה וכשנמסר לה כי לא ישולם לה עבור עבודתה כמטפלת אם תעבוד תחת שמה האמיתי "הומצא השם ברכה אוחנה". הנאשמת טענה כי הינה זכאית ל - 188 שעות נוספות. לעניין חתימתה במקום דבורה היא טענה כי "זה היה הנוהל במשרד" והדבר נעשה בידיעתה של דבורה.

באשר לכספים שמשכה מחשבונה בשם שרה בלומנטל, מסרה הנאשמת כי חשבונה של שרה היה מעוקל לכן הכספים הופקדו לחשבון הנאשמת והיא משכה אותם ומסרה לשרה.

אשר לבקר עטרת, טענה הנאשמת כי הכספים הם בגין נסיעות עבור מטופלים שלא קיבלה, והדבר נעשה בהנחיית דבורה ברטר. הנאשמת הוסיפה כי לא הזינה את הנתונים אלא רק את פרטי חשבון הבנק. על אף שבהמשך הודתה כי היא מזינה את הנתונים במחשב לרבות פרטי מטפלת ושעות עבודה.

לעניין הכספים שקיבלה על שם המטפלת רחל אהרון, טענה הנאשמת כי מדובר בהחזר על ארוחות לצוות ששילמה מכספה היא. עוד טענה כי קיבלה כספים על שם מטפלות שעזבו בגין שעות נוספות שעבדה ולא קיבלה תמורתן.

הנאשמת לא זכרה שמות של מטופלים שקיבלה כספים עבור טיפול בהם ומסרה כי תמיד פתחו וביטלו מטופלים "בכדי לקבל יותר תלושי שי".

לגבי ההתנגשויות בין שעות שטענה כי עבדה בהן בפועל כמטפלת אצל מטופלים שונים, מסרה הנאשמת כי זה לא היה במתכוון אלא כי שינתה ימים ושעות כדי שזה יסתדר בתוכנת "תלם". הנאשמת לא ידעה כמה מתוך הכספים שקיבלה על שם אימה "ג'ן אלגרה" הינו בגין טיפול וכמה בגין שעות נוספות שהגיעו לה לטענתה. כמו

כן, לא ידעה אם קבילה באמצעות המעשים שביצעה את כל המגיע לה בגין שעות נוספות.

בעקבות השימוע פוטרה הנאשמת מעבודתה ונשללו ממנה זכויות סוציאליות כגון פיצויי פיטורין ודמי הודעה מוקדמת. העד נשאל מדוע עובדים אחרים לא פוטרו גם כן ומסר כי מתוקף תפקידו כיועץ משפטי אינו יודע מדוע לא פוטרו עובדים נוספים, לגישתו שאלה כזו צריך להפנות למקבלי ההחלטות בעמותה.

נוכח פיטוריה ושלילת זכויותיה הגישה הנאשמת תביעה נגד העמותה בבית הדין האזורי לעבודה. העד מסר כי הליך זה נגמר בפשרה, לפיה נשללו מהנאשמת בין 70 - 80 אלף ש"ח כהשבה מלאה לכספים שנטלה מהעמותה, בתוספת החזר הוצאות משפטיות, כך שהיא קיבלה 40% מפיצויי הפיטורין שהגיעו לה. (הודעה על הסדר פשרה, פרוטוקול הדיון מבית הדין לעבודה והסדר הפשרה, הוגשו וסומנו כ-ת/16, ת/17 ו-ת/18 בהתאמה).

עוד הוגשה החלטת רשם ההוצאה לפועל בהרצליה (ת/19), בתיק הוצאה לפועל שפתחה העמותה נגד הנאשמת שלא קיימה את הוראות הסדר הפשרה וההחלטה הנ"ל חייבה אותה למסור את הכספים שהתחייבה למסור לעמותה מתוך פיצויי הפיטורין, על פי הסדר הפשרה.

סך הכספים שקיבלה העמותה מהנאשמת מסתכם ב- 84,400 ש"ח, היינו סכום שאף עולה בכ-10,000 ש"ח על הסכום הכולל שקיבלה הנאשמת מהעמותה במהלך השנים באמצעות מעשיה המתוארים בכתב האישום.

בחקירתו הנגדית מסר עו"ד סודרי כי לא היה לו קשר במסגרת פרשה זו עם מי מגורמי המשטרה, וכי הוא קיבל "את החומר" ממבקר הפנים של העמותה מר שוסטר אשר אסף חומר זה.

העד שלל כי הוא ערך את השימוע ו/או קיבל החלטה לפטר את הנאשמת.

הסנגורית טענה כי העמותה הזינה את המשטרה במידע, לרבות גרסת הנאשמת בהליך השימוע ולגישתה ההליך לא היה תקין וכך השפעתו על ההליך המשפטי המתנהל נגד הנאשמת בתיק דנן. טענה אשר נשללה על ידי בית המשפט.

גב' שלומית צברי (ע"ת/10) - שהינה שכנתה של הנאשמת. העידה כי נתנה הלוואה לנאשמת לרגל בת מצווה או בר מצווה על סך של 35,000 ש"ח, מספר שנים לפני מתן עדותה במשטרה בשנת 2008, במסגרת פרשה זו.

העדה אישרה כי סמוך למתן עדותה במשטרה קיבלה שיחת טלפון מהעמותה בה נמסר לה כי הופקדו לחשבונה 5,000 ש"ח, שאינם מיועדים לה, ולאחר שבדקה ואימתה את הדברים היא שלחה להם צ'ק בסכום הנ"ל. העדה ציינה כי לא קיבלה ולא הייתה אמורה לקבל כספים מהעמותה בתקופה זו, וכי אינה מכירה גב' בשם ברכה יוחננוב, לה היו מיועדים הכספים.

בחקירתה הנגדית, עומתה העדה עם גרסתה במשטרה בה טענה כי היכרותה עם הנאשמת שטחית ולעומת זאת היא מלווה לה כספים לצורך בר/בת מצווה, והבהירה כי אכן היו שתיהן מקורבות בתקופת הבר/בת מצווה, אך

לאחר זמן מה היה סוג של נתק. הוסיפה כי הנאשמת הייתה יותר חברה של גיסתה שגרה איתה באותו בניין.

העדה עומתה עם טענות שאינן רלוונטיות לתיק זה והסתייגה ובצדק משאלות ההגנה.

הודעת המטפלת שרה בלומנטל במשטרה מיום 3.6.08, הוגשה בהסכמה לאמיתות תוכנה, וסומנה כ-ת/20. לפי הודעה זו מאשרת שרה כי פנתה רבות לנאשמת על מנת ששכרה יופקד לחשבון הנאשמת. מאחר ועל חשבונה של שרה רבץ עיקול. שרה מוסרת בהודעה הנ"ל כי דבורה נתנה את האישור לפעולה הזו ולאחר שהופקדו הכספים לחשבון הנאשמת, האחרונה משכה אותם ומסרה לידי שרה.

עדויות "המטופלים" או מי מטעמם:

מר דניס שלין (ע"ת/12) - נכדו של מר וקסלר איזידור ז"ל, שהיה מטופל לכאורה על ידי ברק עטרת. העד מסר כי אינו מזהה שם כזה, וכי זכור לו שמי שטיפלה בסבו הייתה בשם יבגניה, והוא הדגיש כי סבו לא ידע עברית, משום שעלה לארץ בגיל מבוגר כך שאין סיכוי שהייתה לו מטפלת שלא דוברת רוסית. העד אישר את תוכן הצהרתו מיום 1.5.06 שהוגשה וסומנה כ-ת/8.

הוגשו הצהרות המטופלות אבישר איריס ודרשן אידה וסומנו בהתאמה כ-ת/9 ו-ת/10.

מ-ת/9 עלה כי המטופלת טופלה על ידי הנאשמת בין 3/03 ועד ל-9/06, בשעות הצהריים. מ-ת/10 עלו דברים זהים, אך התקופה הייתה שונה היינו בין 9/02 ועד ל-9/06.

גרסאות הנאשמת במשטרה

רס"מ גיא ורטהיים (ע"ת/1) - ממחלקת הונאה שרון, הינו החוקר אשר ניהל את התיק וגבה את הודעותיה של הנאשמת מהימים 5.6.08 ו-17.7.06 אשר הוגשו וסומנו כ-ת/14 ו-ת/15.

העד נחקר בחקירה נגדית שהייתה ממוקדת במקור ממנו ניזון אם זה מבקר הפנים - מר שוסטר - או דו"ח החוקר הפרטי - מר שילוח, וכן נשאל אודות המניע מאוחר אי העמדת הגורמים האחרים בעמותה שאכן ידעו על פעולותיה של הנאשמת ומסר בהקשר זה כי הוא בדק את כל הממצאים וזה היה מתוך שיקול דעת שהפעיל.

בחקירתה מיום 17.7.06 (ת/15) הכחישה הנאשמת את המיוחס לה, טענה כי עבדה בעמותה כ-16 שנים בהן לא ביצה פעולה ללא הנחיות הממונים, ובפרט "הסגנית של המנהלת דבורה ברטר".

באשר ל"ברכה אוחנה" טענה הנאשמת כי עבדה כמטפלת, אך נאמר לה - ללא שהצביעה על זהות מי שאמר לה - שאת השכר בגין עבודה זו בתלוש על שם "ברכה אוחנה", על מנת שלא ישלמו לה עבור שעות נוספות.

הנאשמת טענה כי השם "ברכה אוחנה" הינו המצאתה של דבורה ברטר שאמרה לה "נחליף רק את השם משפחה". הנאשמת הוסיפה כי "זה נראה לה תקין לחלוטין".

לעניין אימה של הנאשמת "ג'ן אלגרה" מסרה הנאשמת בעדותה במשטרה כי לאחר שהתקבל מכתב מההנהלה האוסר על העסקתה כמטפלת, הציעה לה דבורה ברטר לבצע עבודה זו על שם אמה והיא לא ראתה בזה פסול.

באשר למטפלות שעזבו, טענה הנאשמת כי לאחר שלא שולמו לה שעות נוספות כמובטח על ידי ההנהלה, שלחה מכתב להסתדרות בנושא, בתגובה נמסר לה על ידי המנהלת כי ישולמו לה כספים עבור שעות אלו, אך כעבור יומיים, פנתה אליה גב' ברטר והנחתה אותה לגבות כספים אלו באמצעות הנפקת תלושי משכורת לעובדות שכבר לא עבדו בפועל בעמותה. דבר שקרה לטענתה 4-5 חודשים לפני פיטוריה מהעמותה. לטענתה ברטר חישבה כמה שעות נוספות הגיעו לה, והן הנפיקו את התלושים הנ"ל, כך שהיא הזינה את הנתונים במחשב.

בנושא שרה בלומנטל, רחל אהרון וברק עטרת, טענה הנאשמת כי קיבלה את הכספים לחשבונה מאחר שחשבונה של שרה היה מעוקל ולאחר מכן העבירה לשרה את הכספים.

בעניין רחל אהרון טענה הנאשמת כי הכספים שקיבלה היו החזר בגין ארוחות בוקר לעובדי הסניף, שהיא ששילמה מכספה. והוסיפה "אני לא זוכרת עוד שמות של מטופלים שעל שמם משכנו כסף" - משמע שהדבר נעשה לא באופן חד פעמי.

באשר לברק עטרת, טענה הנאשמת תחילה כי מדובר בכספים שהגיעו לה בגין נסיעות, לאחר מכן שינתה גרסתה ומסרה כי היו בגין ארוחות ולאחר מכן חזרה לגרסתה הראשונה כי הם בגין נסיעות,

כשהיא מודה בעצם שאף מטופל מאלה שנרשמו כמטופלים של ברק עטרת לא קיבל טיפול בפועל.

לאורך כל חקירתה טענה הנאשמת כי בתור "ברכה אוחנה" טיפלה בשתי מטופלות: איריס אבישר ואידה פרנקו, ובתור "ג'ן אלגרה" טיפלה בני מטופלים: בתיה וסעיד. היינו מלבד ארבעת המטופלים הללו לא טענה כי טיפלה בעוד מטופלים.

בהמשך מסרה כי טיפלה בילדה בשם אסנת זרקא, לאחר שהוצג בפניה דו"ח המעקב הרלוונטי.

בקשר למטופלת בשם ינטל צודינובסקי, הנאשמת הודתה כי לא הוענק לה כל טיפול וטענה כי מדובר בכספים שהינם החזר על ארוחות בוקר ששילמה מכיסה.

הנאשמת ניסתה למזער מתפקידה ואחריותה עת טענה כי תפקידה בעמותה הינו "קלדנית על המחשב",

ובמקום אחר מסרה כי "אני הקלדתי מה שנתנו לי להקליד".

הנאשמת לא זכרה מתי החלה לעבוד כמטפלת תחת השם "ברכה אוחנה". היא הודתה כי זייפה את חתימת ידה של דבורה ברטר, על דו"ח מעקב בעניינה של דבורה סוקולובסקי. הודתה גם כי נהגה (כפי שגם איילת דהן ודבורה ברטר) לחתום בשם העובדת הסוציאלית והאחות בהעדרן כשלגישתה בכל אופן היתה מעבירה אליהן את הדו"חות שחתמה.

הנאשמת עומתה עם העובדה כי הדיווח על עבודתה כמטפלת לא היה תואם את עבודתה כמזכירה בעמותה שעבדה עד השעה 16:00 והיא טענה כי "דיווח השעות אינו משקף".

בהודעתה מיום 5.6.08 (ת/14) - העלתה הנאשמת טענה לפיה קיבלה לחשבונה כספים בשם מטפלת שעזבה לצורך העברתו למשפחה במקרה של מטופל שטופל על ידי עובד זר, ולטענתה הדבר נעשה בהנחייתה של דבורה והוסיפה שלא ידעה שמדובר במעשה המהווה עבירה על החוק.

הנאשמת טענה כי בידה תצהיר המשפחה המאמת דבריה, אך תצהיר זה לא הוגש לתיק בית המשפט.

במהלך חקירתה הנ"ל הוצגו בפני הנאשמת דו"חות מעקב והיא הצביעה מתוכם על דו"חות בהם חתמה במקום האחות או העובדת הסוציאלית - בשמן ולא בשמה היא (כפי שאיילת ודבורה ברטר עשו). הנאשמת טענה כי חתימתה בשמן נעשתה בידיעתן, וכי הן עברו על הדו"חות הללו לאחר שחתמה עליהם.

פרשת ההגנה

מטעם הנאשמת העידה היא בעצמה, אחותה גב' ג'אן תקווה, בעלה מר שמעון ברכה, גב' אורלי אפרים, גב' ציפי מורד - שתיהן עבדו בעבר בעמותה, אסנת זרקא, איריס אבישר - שתיהן מטופלות, גב' דינה אורן - שחמיה היה מטופל בעמותה ושם הכירה את הנאשמת וגב' תמר אלמליח - שהנאשמת טיפלה באמה.

הנאשמת טענה כי אמנם ביצעה עבודה מול המחשב ושלטה בתחום, אך לא היא בלבד ביצעה זאת אלא כולם ידעו והביעה תמיהה מעניין הגדרתה כאחראית מחשב, כאשר בפועל אין מושג כזה.

היא הוסיפה כי דבורה ברטר הייתה סגנית המנהלת (פרי) והממונה עליה והיא זו שהגתה את הרעיון של תשלום השעות הנוספות המגיעות לנאשמת על ידי הנפקת תלושי שכר על שם המטפלות שעזבו. וכי 188 השעות אותן תיעדה מהוות "קצה הקרחון" בכל הקשור לשעות הנוספות שעבדה בפועל.

בעניין ההאשמות שעלו בשלושת האישומים בכתב האישום דנן, חזרה הנאשמת על הגרסה שמסרה במשטרה

ובהודעת הכפירה שהוגשה לתיק בית המשפט. לפיהן הכל נעשה בהוראת הממונים, תוך הודיה לעובדות ולקבלת הכספים לידיה.

הנאשמת מסרה כי טיפלה באיריס אבישר, דרשן אידה, אסנת זרקא והוסיפה לראשונה שם של מטופלת נוספת בשם שירן.

שוב העלתה הנאשמת את טענותיה לגבי הארוחות שמימנה והכספים הוחזרו כל דרך הפקדה שכר מטפלות שעזבו לחשבונה.

הנאשמת הוסיפה כי בעלה ליווה מטופל לחתונת בתו, למשך 6 שעות, לאחר שהדבר הוצע על ידי דבורה ברטר, והנאשמת קיבלה שכר שהופקד לחשבונה, עבור עבודה זו שבעלה ביצע, בעוד שבעלה סבר כי הדבר נעשה בהתנדבות.

באשר למקרה של העובדת הזרה סוקולובסקי, טענה הנאשמת כי לא היה לה אישור עבודה, וחשבונה שימש כצינור לצורך העברת הכספים למשפחה.

הנאשמת טוענת כי "לא יצא לה שום דבר" מההתנהלות הזו, אלא היא עשתה את המעשים בהוראתה של דבורה ברטר והכל על מנת להגיע ליעדים של העמותה מבחינת מכסה השעות - לאור צעקותיה של המנהלת שהפצירה בעובדות להגיע למטרה זו.

הנאשמת הדגישה כי על אף ההתנהלות של העמותה כלפיה בנוגע לשעות הנוספות, היא המשיכה לעבוד מאחר והיה לה חשוב לעבוד בקרבת הבית, בשל גיל ילדה הרך באותה עת.

הנאשמת הכחישה את הטענות לפיהן לא נתנה לעובדות האחרות בעמותה להתקרב למחשב ולתחום הזנת הדו"חות, ונימקה כי בהעדרה הייתה להן גישה חופשית למחשב שלא היה לו קוד או סיסמה.

בחקירתה הנגדית לא ידעה הנאשמת לומר מדוע חברותיה לעבודה למשך שנים, העלילו עליה במסגרת הליך זה. היא טענה כי בעניינה של איילת, מקור הדבר בקינאה, אך באשר ליתר העובדות לא ידעה לספק מניע להעללות הנטענות.

הנאשמת טענה כי לקחה הלוואה אחת מדבורה ברטר, ולאחר מכן אישרה כי לווה הלוואה נוספת מפרי - מאחר וביקשה פדיון ימי חופש מהעמותה וההחלטה התעכבה, פרי הלווה לה סך של 5,000 ש"ח אותו החזירה הנאשמת מייד לאחר שקיבלה את הכספים שדרשה כנ"ל, כמו כן אישרה הנאשמת כי לווה כספים משלומית צבר באמצעות גיסתה וכי אינה מכירה אותה אלא דרך גיסתה. לדבריה, היא החזירה את ההלוואה שלקחה משלומית מסכום המתנות שקיבלה (באירוע הבר/בת מצווה).

לשאלת בית המשפט מדוע כל ההתנהלות הפסולה בכספים בעמותה, הייתה תמיד מחשבונה של הנאשמת, היא טענה כי כשהייתה מבקשת מדבורה ברטר כי הכספים יופקדו לחשבונה דבורה טענה כי אינה יכולה כיוון

שבעלה עצמאי.

הנאשמת טענה כי בניגוד לדבורה בעלה אינו עצמאי ולכן הסכימה לכך, והוסיפה כי לא ידעה שזה פסול מאחר שלא הכירה את החוקים במדינה.

הנאשמת נשאלה מדוע לא שיתפה את פרי - המנהלת - במה שמתרחש בנוגע לשימוש בשמות המטפלות שעזבו, או בשמות פיקטיביים, אך לא נתנה הסבר המניח את הדעת.

לראשונה ובמהלך חקירתה הנגדית העלתה הנאשמת טענה חדשה לפיה, לפני שטיפלה ב"שירן זורקא", טיפלה בעוד "תאומים" אך לא זכרה את השנים ואת השמות, ומסרה כי לא העלתה את הנושא בחקירתה במטרה כיוון שלא נשאלה בנושא זה.

לא התאומים ולא שירן הובאו להעיד מטעם הנאשמת.

הנאשמת טענה כי אינה זוכרת כמה זמן עבדה כמטפלת בעמותה, אך ניסתה לטעון כי "שנתיים שלוש" זה היה בהתייחס לדרשן אידה בלבד. כשעומתה עם הטענה כי עבדה 8 שנים כמטפלת כעולה מכתב האישום והתצהירים, אישרה והשיבה "שיחקרו את זה" ו"ברכה אוחנה מדבר בעד עצמו".

הנאשמת טענה כי בקשר לינטל סוצינובסקי, תחילה כי המדובר במקרה של עובדת זרה, ולאחר מכן כי מדובר בכסף עבור ארוחת בוקר שהוצע על ידי "מרגריטה" שיופקדו לחשבון של הנאשמת, יחד עם זאת היא לא זימנה את מרגריטה כעדת הגנה מטעמה.

הנאשמת העידה כי לא סברה כי יש פסול בלקיחת כסף מחשבון הציבור לצורך מימון ארוחות בוקר לצוות, וטענה לתום לב בנושא זה.

הנאשמת חזרה וציינה כי לא הייתה כל הקפדה על רישום שעות עבודתה כמטפלת כנטען, וכי היו מקרים בהם "חייבים להזיז" כדי למנוע התנגשות וחפיפה עת עבדה אצל שתי מטופלות והדגישה כי "כולם קיבלו את השעות" ו"מטופל שלא היה מקבל שעות הוא היה צועק לשמיים". היינו הרישום לא תאם את שעת מתן הטיפול בפועל אם כי תאם את תוכנית הטיפול שאושרה על ידי הגורם הרלוונטי ו"סודר" על ידי הנאשמת או דבורה או אייל או כבי - כטענתה, על מנת שיקבלו את הכספים. בחלק מהדו"חות נרשמו שעות טיפול שהתנגשו עם עבודת הנאשמת כמזכירה בעמותה (מ8:00-16:00) היא טענה כי עבדה עד 16:00 בעמותה ושללה כל אפשרות אחרת לפיה סיימה לעבוד לפני השעה 16:00.

כשהוצגו דו"חות המעקב מת/1 בפני הנאשמת היא העלתה טענה לפיה היא לא זייפה חתימות אלא רק כתבה שמות של העובדת הסוציאלית והאחות, לפי הנחייתה של דבורה ברטר.

באשר למסמכים שהוגשו מטעם הנאשמת לתיק בית המשפט אך אינם בידי הפרקליטות, היא טענה כי מסמכים אלה נשלחו אליה על ידי העמותה כחלק מתיקה האישי שם.

הנאשמת לא מסרה הסבר לעבודתה -בהנחיית הממונים - תחת שם בדוי באמתלה של קושי בתשלום שעות נוספות, כששנים לאחר מכן עבדה בשמה האמיתי כמטפלת ללא כל קושי בתשלום שעות כאלו.

לעניין עבודתה תחת שם אימה, מסרה כי הבקריית פאני רבצ'ק (מהאפוטרופסות - גם אותה לא זימנה כעדת הגנה מטעמה) הציעה לה לטפל בשני מטופלים אך העבירה לה מסר עם דבורה ברטר שזה לא ייעשה על שמה היא, אלא על שם אחר.

הנאשמת הודתה כי היא פתחה את התיק על שם אמה, חתמה במקומה וכי הכל היה בהוראתה של דבורה ברטר.

הנאשמת לא נתנה הסברים המניחים את הדעת לעניין עבודתה תחת שמה של אמה לאחר שידעה כי אסור לעבוד תחת שמות פיקטיביים. היא טענה שלא הבינה וכל שעניין אותה "שהשעות ייכנסו למטב". כמו כן, לא הסבירה הנאשמת מדוע הכספים הופקדו אך לחשבונה שלה על אף מעורבותה של דבורה ברטר יחד איתה בכל הנושאים, ללא שהתקבלה לידיה של ברטר תמורה לכך, או למצער הנאשמת לא טענה כי ברטר קיבלה טובות הנאה או כספים בעקבות מעורבותה במעשים המתוארים באישום יחד עם הנאשמת.

הנאשמת נשאלה אודות ההתנגשות בין שעות עבודתה כמטפלת, כנטען, תחת השם "ברכה אוחנה" ו"ג'ן אלגרה" ומסרה הסבר שאינו הגיוני ולפיו הדבר נעשה בשל בעיה בתוכנה.

הנאשמת טענה כי מטופלים מטעם האפוטרופסות הינם מסוג המטופלים שאינם חותמים בעצמם אלא שהבקריית פאני חתמה במקומם, לאחר שמבקרת אצלם על מנת לוודא שקיבלו את הטיפול הנדרש.

הנאשמת לא סיפקה הסבר כיצד בעניין של "ג'ן אלגרה" מתוך ת/2 הדו"ח עבור חודש יוני 2005, מדווח על 10 שעות עבודה, שבגינן אמורה הייתה לקבל סך של 200 ש"ח אך בפועל קיבלה 1370 ₪. לדבריה כל שקיבלה הוא בגין טיפול ומגיע לה.

לאחר שב"כ המאשימה הזכיר לנאשמת את גרסתה בנוגע לשעות אלו, כפי שעלתה במשטרה, לפיה טענה כי מדובר בשעות נוספות במקרה זה, היא וענה כי יכול להיות שהיא - הכוונה לברטר - שמה לה גם על שעות נוספות, הוסיפה כי אינה זוכרת על מה הכניסו סכום זה.

תמוה מאוד כיצד הנאשמת שהייתה אחראית על הזנות הנתונים במחשב, לפי עדות כל הגורמים בעמותה, לא ידעה את מקור הכספים שנכנסו לחשבונה, ולכל הפחות מבלי שתפנה ותשאל את ברטר מדוע הוכנס סכום זה.

הנאשמת חזרה וטענה כי 188 שעות הנוספות שאת התשלום בעדן דרשה פעם אחר פעם היו בגין עבודתה בתקופת מעבר בין תוכנות, אך בקשותיה נדחו ואף מנעו ממנה פנייה בנושא להסתדרות, תוך שהובטח לה על ידי פרי שישולמו לה.

הנאשמת חזרה על גרסתה לפיה, ההצעה לקבל תמורת שעות אלו באמצעות מטפלות שעזבו הייתה של ברטר, אך טענה כי לא בדקה כמה מותכן שולמו לה בדרך זו, שוב בחרה "בתום לב" כדרך שלה ומסרה כי זה מה שהיא רשמה - הכוונה ברטר, והיא "מסדרת" לה את זה וכן "סמכה עליה".

בחישוב שערכה המאשימה עלה כי הסכום שהייתה אמורה הנאשמת לקבל לכאורה בגין השעות הנוספות הנ"ל (כ- 6,580 ש"ח), אינו מתקרב אפילו לסכום שנטלה בפועל (כ-32,235 ש"ח). הנאשמת עומתה עם תוצאות החישוב וטענה כי הייתה אמורה לקבל 200% שכר בגין שעות אלו ולא 150% כפי חישוב המאשימה. אך גם לאחר חישוב לפי נתון התוצאה הייתה 7,520 ש"ח ולא הסכום שנטלה כנ"ל.

הנאשמת טענה כי בקשתה לתשלום עבור שעות נוספות הייתה ב 4-5 חודשים אחרונים של עבודתה בעמותה, אך צודק ב"כ המאשימה כי הנאשמת קיבלה בעצם כספים תחת שמות של מטפלות שעזבו כבר החל מינואר 2004 היינו כשנתיים לפני פיטוריה ולא חודשים ספורים כטענתה.

הנאשמת טענה כי פעילותה בשיתוף עם ברטר ובהנחייתה ללא ידיעתה של פרי, מאחר שהאחרונה לא הייתה במשרד ודבורה הייתה מחליטה.

הנאשמת הכחישה כי העבירה כספים באמצעות הפקדות "משכורות" של מטפלות שעזבו, לחשבונה של ברטר ושלומית צבר אשר הלוו לה כספים.

בהמשך לגישה בה נקטה הנאשמת, לפיה הייתה תמימה ולא ביררה מה עומד מאחורי הדברים, היא לא נתנה הסבר לפיצול התשלום עבור הנסיעות במקרה של ברק עטרת, שם שולמו לה כביכול בגין נסיעות עם המטופלת איריס לקניות ולטיפולים והסתפקה בלציין כי אינה יודעת למה לא ניתנו לה בשם שלה וללא שימוש בשם מטפלת שעזבה, כשמבחינתה מדובר נסיעות שהגיעו לה.

הנאשמת התקשתה למסור הסבר לתשלומים שקיבלה תחת השם ברק עטרת, והשליכה את מלוא האחריות בנושא זה, על דבורה ברטר, הוסיפה כי "זה כתב ידה של דבורה, אני לא מכירה את הטופס הזה. בגלל שהיא עשתה כל מיני חישובים אני לא עקבתי, אני לא מכירה, זה כתב ידה של דבורה, לא יודעת מי זה ברק עטרת, זה כתב ידה וחתימתה".

לשאלת בית-המשפט אם הנאשמת מבינה שהמעשים שביצעה בנוגע לתשלום הנסיעות (שמלכתחילה לא אמורה לקבל גם אם אכן ביצע את העבודה כמטפלת) הינם בבחינת רמאות, ענתה הנאשמת בתעוזה כי "אז

מה זה אסור, אני מסיעה אותו על חשבוני? ... הייתי תמימה".

גם בעניין התשלומים הנלווים לשכר, כגון נסיעות, דמי הבראה, אשר שולמו לנאשמת באביבה ברכה והן כמטפלות שעזבו, הנאשמת ענתה כי אין לה מושג, "זה חישובים שדבורה עשתה, אין לי מושג מה היא הכניסה".

עדויות בני משפחה של הנאשמת

גב' ג'אן תקווה - העידה בהקשר לטענות עדי התביעה למצבה הכלכלי הקשה של הנאשמת ושל אחת מאחיותיה שהצריכו את הנאשמת לעבוד קשה ולהסתבך בעבירות נשוא כתב האישום דנן. העדה מסרה כי התקשתה להגיע להעיד בבית המשפט נוכח עיסוקיה, כמנהלת משרד לקציני בטיחות בתעבורה וכן כי בבעלותה צהרון שבו מעל 30 ילדים. העדה הרחיבה ומסרה כי במשפחה ישנם 9 אחים, כל אחד מתפרנס בעצמו ואף פעם לא היו "זקוקים לשום עזרה".

באשר לטענה כי הנאשמת עבדה ללא ידיעת בעלה, העד שללה טענות אלו ומסרה כי הנאשמת ובעלה זוג למופת שאינם מסתירים דברים אחד מהשניה.

העדה ציינה כי הינה קשורה מאוד לנאשמת והן בילו בסופי שבוע ביחד כשהנאשמת הייתה מתיישבת עם "ערמות" של דפים ועובדת קשה על מנת להספיק לסיים את הכנת הדו"חות על מנת שישולמו משכורות המטפלות בזמן.

בחקירתה הנגדית נשאלה העדה אודות מצבה של אחות אחרת שלה ושל הנאשמת, שבזמנים הרלוונטיים לאישום, נטען על ידי עדי התביעה כי הייתה זקוקה לסיוע כספי והנאשמת ביצעה חלק ממעשיה נשוא האישום במטרה לסייע לה לאחר גירושין והיותה מחוסרת בית. העדה שללה בתוקף את הטענות הללו, ועת נשאלה מדוע לא התייצבה האחות הנ"ל לעדות מסרה כי לפני כחודש וחצי נולדה לה תינוקת.

מר שמעון ברכה - בעלה של הנאשמת, העיד בחקירתו הראשית כי הוא נשוי לנאשמת מזה 35 שנים, זוגיות שבנויה על אמינות ואמון הדדים, והכחיש כי הנאשמת הסתירה ממנו את נושא עבודתה כמטפלת וכי סייעה לבני משפחה לאור התשלום הזעום שהייתה מקבלת מעבודתה כמטפלת. העד הוסיף כי הוא אף סייע לנאשמת בעבודתה כמטפלת, עת היה מעביר מזון שהנאשמת הכינה לאותם מטופלים, אך לא זכר את שמותיהם.

העד אישר כי היה מקרה שבו ליווה "אדם נכה ... לחתונה", הוסיף כי זה היה ביום שישי ועובדת סוציאלית התקשרה אליו ואמרה לו שזה חשוב, הוא יבצע את העבודה והנאשמת תקבל את השכר עבורה.

עדויות של עובדות לשעבר בעמותה

גב' אורלי אפרים - עבדה בעבר כחשבת בעמותה למשך כ-4 חודשים, היא העידה כי נאלצה בעל כורחה לבצע דברים לא חוקיים ובשל כך החליטה להפסיק את עבודתה בעמותה.

העדה מסרה כי דבורה הייתה האחראית על המשרד, היא ניהלה אותו ו"הטילה מרות", ואם עובד לא מבצע את מבוקשה היה מוצא את עצמו מפוטר. העדה הוסיפה כי "הדברים הלא חוקיים", באו לידי ביטוי בין היתר ב"הזזת שעות" עבודת המטפלות כדי למנוע חפיפה. עוד מסרה העדה כי כשפנתה לפרי בעניין, האחרונה אמרה לה לציית להוראותיה של דבורה.

גב' ציפי מורד - גם היא עבדה בעבר בעמותה, למשך 7 חודשים. תיארה את תחושותיה הקשות בתקופת עבודתה, עת חוותה את דבורה ברטר כדמות בוטה, פוגענית ממה קיבלה יחס משפיל המלווה בנצלנות.

העדה תיארה את התנהלותה של דבורה ברטר בכל הקשור למטפלות ולמילוי הדו"חות, ומסרה כי היא הייתה חותמת על דו"חות בהם חסרה חתימה ולא הייתה בעיה עם זה.

העדה הוסיפה כי היא גרה בשכנות לנאשמת, והעידה כי ראתה שהנאשמת מקבלת זרי פרחים ומכתבי הוקרה על עבודתה. עוד הוסיפה העדה כי הנאשמת הייתה עובדת מביתה עד השעות הקטנות של הלילה ותיארה אותה כאדם שכולו נתינה.

עדויות מטופלים או בני משפחותיהם

גב' אסנת זרקא - שהינה מטופלת שאין מחלוקת בין הצדדים שהיא קיבלה טיפול מהנאשמת. העדה לא זכרה זאת אך מסרה שהנאשמת הייתה באה אליה תקופה לא ארוכה, טיילה יחד איתה וביקרה אותה בבית.

גב' דינה אורן - הכירה את הנאשמת לפני 8 שנים, עת הגיעה לעמותה לצורך תיאום מטפלת לחמיה. העדה מסרה כי היא ראתה את הנאשמת מלווה אישה, ולשאלתה מי האישה הזו, ענתה לה הנאשמת שזו מטופלת שלה.

גב' איריס אבישר - העידה כי היא מכירה את הנאשמת מלפני יותר משמונה וחצי שנים (נימקה שזכרה פרט זה במדויק נוכח פגיעת בתה בתקופה בה הכירה את הנאשמת), עת טיפלה בה לאורך יותר משלוש וחצי שנים. העדה נשאלה אם זה הגיוני שזה בין השנים 2003-2006 כטענת הנאשמת והיא אישרה זאת.

גב' תמר אלמליח - העידה כי הנאשמת טיפלה באימה ז"ל - גב' מרים אסתר אלמליח, בעקבות דכאון שחוותה אחרי לידה. העדה מסרה כי היא ילידת 1990, והטיפול היה כשהייה בכיתה ב' או ג'. היינו בשנת 1999, שנה בה נפטרה אימה.

דין והכרעה

לאחר שהתרשמתי מטענות הצדדים, ראיותיהם, אותות האמת שנגלו במהלך הדיון ומכלול נסיבות העניין, שוכנעתי כי המאשימה עמדה בנטל החל עליה והוכיחה מעל לכל ספק סביר שהנאשמת ביצעה את העבירות המיוחסות לה בכתב האישום. כשהמניעים שלה הינם תסכולה עקב אי תשלום עבור שעות נוספות שביצעה לכאורה וכן מצבה הכלכלי הקשה בעת המעשים, ורצונה לעבוד בכל דרך, כפי שעלה מעדויות עדי המאשימה.

יצוין כי הנאשמת לא הכחישה את קבלת הכספים בדרכים המתוארות בכתב האישום, אך גרסה כי פעלה בהוראות הממונים עליה, לרבות גב' ברטר.

בהקשר זה, אקדים ואומר כי הודאת גב' ברטר כי ידעה אודות מעשי הנאשמת (הן במשטרה - ר' נ/3 ו-נ/4 והן במהלך חקירותיה בבית-המשפט), אינה מעלה ואינה מורידה לעניין קביעת אשמתה של הנאשמת, או לענין העמדתה לדין. עם זאת עולה תמיהה לאור ראיות אלה וקביעות אלה, ובמיוחד לאור זאת כי ברטר לא הכחישה, אף מסרה במשטרה (נ/4) כי הרעיון להמצאת השם הבדוי והדמות הפיקטיבית של "ברכה אוחנה" היה פרי "מחשבה משותפת" שלה ושל הנאשמת - מדוע לא הועמדה לדין, למצער, בגין סיוע לנאשמת. העדה נתנה יד למעשי הנאשמת, סייעה לה באופן מלא, העניקה לה גיבוי ואף תיכננה יחד איתה חלק מן המעשים.

בעדותה בבית המשפט, בלט אצל העדה ניסיון להתחמק ולהרחיק את עצמה מכל קשר לשימוש במחשב בעמותה, ולהטיל אחריות זו על הנאשמת בלבד.

כאמור, אין בכל אלה להביא לזיכוייה של הנאשמת או להפחית מאחריותה, ובנסיבות הכוללות אף אין בכך כדי להעלות לנאשמת טענה של הגנה מן הצדק וזאת לאור חלקה שלה במעשים, היקף המעשים שבוצעו על ידיה ומידת מעורבותה בפרשה זו. עם זאת, יתכן ויהיה לכך משקל בהמשך ההליך.

גרסאות יתר עדי התביעה משתלבות זו בזו, מצאתי אותן אמינות ומהימנות משלא נסתרו, אף על ידי עדי ההגנה. גם אם נתגלו בעדויותיהם של עדי התביעה אי דיוקים קלים, הרי בוודאי שלא היו אלה סתירות היורדות לשורשו של ענין ואשר יש בהם כדי לפגום במהימנות העדויות. במיוחד יש להדגיש כי מדובר בעדים אשר העידו זמן רב לאחר קרות האירועים נשוא פרשה זו.

לאורך כל המשפט, ובשלבם שקדמו לו, לרבות השימוע בעמותה והחקירות במשטרה, לא הכחישה הנאשמת כי קיבלה לידיה את הכספים, אך בחרה לתת לעניין הצדקה, הן על ידי הטענה כי הדבר נעשה בהוראת ממונים, והן כי אלה הם כספים שבתמורתם עבדה שעות נוספות או מטפלת או שילמה עבור ארוחות או נסיעות. הנאשמת ראתה בראש מעיניה את האינטרס האישי שלה, ודאגה למטרה אחת בלבד, הלא והיא גביית כספים אלו, תוך התעלמות מהדרך וחוקיותה.

הנאשמת טענה כי עבדה כמטפלת אצל שתי מטופלות, ובשלב מאוחר יותר טענה כי טיפלה בעוד מטופלת נוספת (מטעם האפוטרופסות) בשם אמה, גרסתה זו נסתרה על ידי גרסאותיה הכבושות והמאוחרות שתאמו להתפתחות ההליך, בהן טענה כי עבדה אצל מטופלים נוספים, כגון "התאומים" ו"שירן" ואחרות נוספות כגון

גב' אלמליח שאת בתה הנאשמת בחרה להעיד כעדת הגנה, ללא שידעה כי הדבר מפלילה ומביא לסתירה נוספת לגרסאותיה.

גם אם אקבל את גרסת הנאשמת לפיה מדובר בכספים ששולמו לה תמורת עבודתה כמטפלת, או תמורה ארוחות וכו'... הדרך בה קיבלה הנאשמת את הכספים מעלה תהיות וחשדות רבים ותמימות נטענת מצידה בכל הקשור לדרך התשלום, אם באמצעות שם בדוי כפי שנעשה באישום הראשון, או באמצעות שימוש בשם אמה כנעשה באישום השני או באמצעות שימוש בשמות מטפלות שעזבו, תמימות שכזו אינה מתקבלת על הדעת, אינה עומדת במבחן החיים והשכל הישר, כאשר ברי שיש בכך כדי ליצור מצג שווא מטעה לפיו מאן דהוא הוא המטפל במטופלים ולא הנאשמת עצמה .

עוד לא אוכל לקבל את טענת תום הלב לטענת הנאשמת כאילו, כל אלה ממילא נעשו על ידיה ועל כן קיבלה כסף עבור עבודה שביצעה - הא ותו לא. אופן מילוי הדו"חות, החתימה עליהם וכיו"ב ובעיקר תוכנם מעידים כי לא אחת היתה חפיפה בין שעות הטיפול לשעות עבודתה של הנאשמת כמזכירה במקום ומכאן שאו שהיא לא מילאה את עבודה כפי שצריכה היתה לעשות ונעדרה ממנה שלא כדין ומבלי לדווח על כך וקיבלה את משכורתה שלא כדין, או שאכן קיבלה כספים עבור היותה מטפלת שלא כדין.

הנאשמת ידעה כי פעולותיה אלו אינן חוקיות, ייחסה אחריות לממונה עליה - גב' ברטר, אך בפניה הייתה הדרך לדווח על פעילות לא חוקית מעין זו לממונים על שתיהן, לרבות גב' פרי לב, שאין מחלוקת על פי חומר הראיות בתיק שהיא לא ידעה אודות הפעולות האסורות שביצעה הנאשמת בגיבויה של גב' ברטר, משנתנה אמון רב בשתיהן.

אין די בטענותיה של הנאשמת שהייתה תחת מרותה של גב' ברטר או טענות נוספות בקשר לזכויותיה לשעות נוספות או לקבלת שכר על מנת להצדיק את מעשיה ולטהרם מכל היבט פלילי. כמי ששלחה מכתבים להסתדרות ולגופים אחרים כעולה מחומר הראיות, הרי ידעה הנאשמת כי קיימות דרכים חוקיות בהן תוכל להוכיח את זכויותיה אלו ולקבל תמורתם ללא שתסתבך בפלילים, כגון פנייה לבית הדין לעבודה.

מחומר הראיות ועדויות העדים, עולה כי הנאשמת עבדה כמטפלת במקביל לעבודתה כמזכירה, לכל היותר בשלושה מקרים, היינו אף אם ייקבע כי הכספים שקיבלה תחת זהויות שאולות באישומים הראשון והשני, הינם שכר עבודה המגיע לה, אין הדבר מביא לידי זיכוי מאשמת הגניבה. לשכר זה, שנטען כי אכן עבדה תמורתה, נלוו זכויות סוציאליות שונות, כגון דמי הבראה, חופשות, דמי חגים, נסיעות ועוד... אותם קיבלה הנאשמת במספר כובעים, כאביבה ברכה, כברכה אוחנה וכג' אלגרה.

באשר למטפלות שעזבו והאמתלות השונות והנשנות שבכסותן קיבלה הנאשמת את הכספים בשם מטפלות אלו. לא מצאתי בראיות שהובאו בפניי דבר שיתמוך בגרסאותיה של הנאשמת ובוודאי יצדיק את פעולותיה הלא חוקיות במובהק. הן בעניין הארוחות שלטענתה מימנה מכיסה או הנסיעות להן הייתה זכאית (אך במהלך

עדוּתה בבית-המשפט מסרה כי מלכתחילה לא הייתה זכאית לתשלום כזה אך משהוציאה מכיסה כספים בגין נסיעות בחרה לגבותם בדרך זו, ללא שהתחשבה בחוקיות ותקינות הדרך).

בקליפת אגוז, אציין כי, ממכלול הראיות והעדויות שהובאו בפניי לרבות עדויותיהן של ציפי מורד ואורלי אפריים, עולה תמונה עגומה של התנהלות בלתי חוקית בעמותה שאמונה על כספי הציבור, תמונה לפיה העמותה התנהלה, בלשון עדינה, ברשלנות ותוך הפעלת ניהול עצימת העיניים מהמתרחש בעמותה, דברים ש"כולם ידעו" עליהם, לרבות פערי השעות בין אלה המאושרות על פי התוכניות לבין אלו ששולמו בפועל, הניסיונות הרבים שנעשו במטרה לפצל שעות של עובדים על מנת למנוע תשלום שעות נוספות שהחוק מקנה להם, "הזנת" שעות שבוצעה בכדי להתאים דו"חות לתוכניות עבודה - כשכל טענה לפרוצדוראליות ובירוקרטיה בדבר הינה פסולה ואינה מתקבלת על הדעת והעסקת הנאשמת על ידי ברטר, כנהגת בזמן בשעות עבודתה בעמותה (כפי שהודתה ברטר במשטרה ב-3/נ). לכל אלה יש להוסיף את עבודת הנאשמת, כנטען, תחת זהות בדויה, ותחת שם אמה והדבר לא היה סוד כמוס בעמותה, אך נמשך שנים ללא כל מפריע עד שהתגלה באקראי. כמו כן, המקרה של המטופל רפאל פקהנד בו הועסק בעלה של הנאשמת (שמעולם לא נמנה עם עובדי העמותה), והיא קיבלה את השכר לחשבונה תחת השם "ברכה אוחנה".

ונראה כי, כל אלו אינם אלא קצה הקרחון.

עדי התביעה העידו כי לנאשמת הייתה גישה בלעדית למחשב העמותה (דבר ממנו ניסתה הנאשמת לחמוק ולמזער), ולתוכנות ההזנות הקשורות לשעות עבודה ושכר, דבר שנוצל על ידה בכדי לשרת את האינטרסים שלה, על תחום זה הייתה לה שליטה מלאה, אם כי אומר שהשתלטה על מנת למנוע "הפרעה" לפועלה הלא חוקי.

גם אם לחלק מהעובדים הייתה גישה, ויכלו להסתכל ולראות תכנים מהתוכנות עליהן עבדה הנאשמת, אין לומר כי בכך הם יכלו להבחין בפרטי הפרטים, ולזהות את מספר חשבון הבנק של הנאשמת שהזינה במערכת כחשבון של ברכה אוחנה או ג'ן אלגרה או כשהחליפה את חשבונות הבנק של המטפלות שעזבו בחשבונה שלה וקיבלה כספים בשמן.

רק בדיקה מדוקדקת של מבקר העמותה עלתה על דרך פעולתה המתוחכמת של הנאשמת וקישרה בינה לבין המעשים באמצעות בדיקת מספר חשבון הבנק - במקרה של מיכל ו' - על ידו.

נראה אפוא כי הנאשמת ניצלה את ההתנהלות העגומה של העמותה לצורך קידום האינטרסים שלה, שלשלה לכיסה כספים בדרכים לא חוקיות, על ידי רישומים כוזבים וזיוף חתימות הממונים עליה.

באשר לחתימות, אציין כי, גם בהקשר זה גרסת הנאשמת נותרה בלתי אמינה. לאחר שהוכח על ידי התביעה כי חברותיה לעבודה היו חותמות בשמן בהעדר הגורם המוסמך, אך היא בחרה לזייף את חתימת אותו גורם ולחתום בחתימה הנחזית להיות שלו.

לאורך כל ההליך, טענה הנאשמת כי בעניינו של צוצינובסקי היא אוחזת בתצהיר של המשפחה המאשר כי קיבלו לידם כספים שהועברו לחשבונה, משמע חשבונה שימש "צינור", להעברת הכספים, אך תצהיר זה לא הוצג כלל.

לא נתתי אמון בגרסאות הנאשמת הפתלתלות, חלקן אינו מתיישב עם מבחן ההיגיון וחלקן היה כבוש ועלה בשלבים מאוחרים של ההליך (כגון טיפולה במטופלות נוספות מלבד אלו ששמן עלה בהודעת בהודעותיה במשטרה ובהודעת הכפירה שהגישה - הנאשמת אף הביאה עדת הגנה מטעמה - גב' אלמליח, שהעידה כי הנאשמת טיפלה באימה ששמה לא עלה לאורך כל ההליך). גרסאות אלו לא השתלבו עם ראיות אחרות בתיק, לרבות עם דו"חות אודות דיווח השעות שהוצגו וכפי שפורט בהרחבה לעיל, וראייה אוביקטיבית של מכלול הנסיבות, לצד הודאתה המפורשת והמשתמעת במעשים, אך מבוקשה לא לייחס לה כל כוונה פלילית, מביאים אותי לתוצאה חד משמעית והיא שהנאשמת ביצעה את כל המיוחס לה בכתב האישום.

ההגנה לא טרחה לזמן עדים שיתכן ועדותם הייתה רלוונטית יותר, בין היתר את: מרגריטה, שירן והתאומות ועדויות ההגנה לא ערערו את הספק הסביר, כנדרש במשפט פלילי, לשם זיכוי הנאשמת. בניגוד לכך - חלק מהעדים שהובאו מטעם ההגנה לא היה רלוונטי ולא שירת את ההגנה (כגון עדויותיהן של אחותה ג'אן תקווה, אורלי אפריים, ציפי מור, דינה אורן).

לאור כל האמור לעיל, אני קובעת כי הנאשמת ביצעה את העבירות המיוחסות לה בכתב האישום, והיא תורשע בשלוש עבירות של רישום כוזב במסמכי תאגיד לפי סעיף 423 לחוק העונשין; שלוש עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין; שלוש עבירות של זיוף בנסיבות מחמירות; לפי סעיף 418 לחוק העונשין ושלוש עבירות של גניבה בידי עובד, לפי סעיף 391 לחוק העונשין.

ניתנה היום, י' אדר תשע"ד, 10 פברואר 2014, במעמד הצדדים